

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Obo/1/2021                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1001899415                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.03.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Katarína Pramuková       |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:1001899415.4 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej, členiek senátu JUDr. Lenky Praženkovej a JUDr. Andrey Moravčíkovej, v spore žalobcu: SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, so sídlom Martinská 49, 821 05 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 022 047, právne zastúpený BURDA LEGAL s.r.o., so sídlom Rudnícka 8, 831 06 Bratislava - mestská časť Rača, IČO: 46 530 894, proti žalovaným: 1/ Slovenské elektrárne, a.s., so sídlom Mlynské nivy 47, 821 09 Bratislava, IČO: 35 829 052, a 2/ BRNO TRUST, a.s., so sídlom Veselá 169/24, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 645 08 251, organizačná zložka Bratislava, so sídlom Klincová 37/B, 821 08 Bratislava, právne zastúpený JUDr. Ján Čarnogurský, advokát, so sídlom Tvarožkova 5, 814 99 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, a Lansky, Ganzger, Jacko & Partner, s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 851 710, o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2020, č. k. 38Cb/83/2001-1303, takto

### rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2020, č. k. 38Cb/83/2001-1303, vo výroku I. v časti istiny a vo výroku III. p o t v r d z u j e .
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2020, č. k. 38Cb/83/2001-1303, vo výroku I. v časti úrokov z omeškania m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. októbra 2020, č. k. 38Cb/83/2001-1303, v prvom výroku rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu vo výške 4 732 913,68 eur, ako aj úroky z omeškania vo výške 3 068 954,- eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V druhom výroku konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 1 308 509,79 eur zastavil. V treťom výroku žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne po

právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou dňa 24. októbra 2001 sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplata sumy 142 583 757,60 Sk (4 732 913,60 eur) s príslušenstvom. V zmysle uznesenia vlády Slovenskej republiky bolo dňa 16. apríla 1993 založené zmluvou podľa § 829 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) Združenie Dunaj. Zakladajúcimi členmi boli: Slovenský energetický podnik, štátny podnik Bratislava (právnym nástupcom sa stali Slovenské elektrárne, a.s., Bratislava), SEP, štátny podnik vodné elektrárne, OZ Trenčín, Povodie Dunaja š.p., Bratislava (právnym nástupcom sa stal Slovenský vodohospodársky podnik š.p., Banská Štiavnica) a Vodohospodárska výstavba š.p., Bratislava. Žalovaný 1/ sa Zmluvou o Združení Dunaj mal zaviazat' na poskytovanie finančných prostriedkov z prínosov z prevádzky vybudovaných energetických objektov SVD v jeho správe, následne vlastníctve. Z finančných prostriedkov z prínosov žalovaného 1/ mali byť uhrádzané žalobcovi ako vodohospodárskemu prevádzkovateľovi náklady jeho činnosti v Združení Dunaj, ktoré mu vznikali z prevádzkovania Vodohospodárskych objektov SVD G-N, ako činnosti stratovej. Žalovaný 1/ finančné prostriedky z prínosov z prevádzky energetickej časti SVD G-N poskytoval, a to až do obdobia, ktoré je uplatnené daňovými dokladmi - faktúra č. 20001995 z 18. júla 2000, faktúra č. 20003980 z 12. októbra 2000, faktúra č. 19991297 z 14. júla 1999 a faktúra č. 19990510 z 14. októbra 1999 - ktoré žalovaný 1/ neuhradil. Žalobca podal žalobu proti žalovanému 2/ z dôvodu, že žalovaný 2/ sa Zmluvou o pristúpení k záväzku, uzatvorenou podľa § 533 Občianskeho zákonníka dňa 12. októbra 2000 (ďalej len „zmluva o pristúpení k záväzku“), so žalobcom dohodol, že splní za hlavného dlžníka, t. j. žalovaného 1/, jeho záväzok.

3. Predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/2001-286, súd prvej inštancie uložil žalovanému 2/ zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 142 583 757,60 Sk a úroky z omeškania vo výške 92 455 069,30 Sk, žalobu proti žalovanému 1/ v časti istiny zamietol, obom žalovaným uložil zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne titulom úrokov z omeškania sumu 39 420 166,- Sk a žalovaného 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi 600 000,- Sk titulom náhrady trov konania. Súd prvej inštancie zároveň zamietol žalobu v časti o zaplata úroku z omeškania 4 870 392,20 Sk a zastavil konanie o zaplata úroku vo výške 18,25 % zo sumy 84 672 478,10 Sk od 1. augusta 2000 do 31. augusta 2004 v sume 10 055 551,40 Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací uznesením z 24. októbra 2012, č. k. 1Obo/41/2012-804, rozsudok súdu prvej inštancie z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/2001-286, v znení doplnujúceho rozsudku z 18. januára 2005, č. k. 38Cb/83/2001-299, zrušil v časti výroku o zamietnutí žaloby proti žalovanému 1/, ďalej v časti, ktorou bola žalovanému 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur a zrušil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166,- Sk. V zrušenom rozsahu najvyšší súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Súd prvej inštancie poukázal na závery odvolacieho súdu, podľa ktorých je žaloba opodstatnená aj voči žalovanému 1/. Pri plnení, ktoré prijal žalovaný 2/ od žalovaného 1/ alebo iných subjektov, išlo o vzťah komisionára k tretej osobe, z ktorého pre žalobcu ako komitenta nevznikajú nijaké práva a povinnosti. Podstatným bolo posúdenie obsahu a rozsahu komisionárskej zmluvy z 12. októbra 2000 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 2/ a oprávnení z nej vyplývajúci pre komisionára. Podľa odvolacieho súdu bolo vylúčené, aby sa konanie žalovaného 1/ kvalifikovalo ako splnenie záväzku. Žalovaný 1/ mohol svoj záväzok voči žalobcovi plniť, ale nie splniť. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal aj na zmluvu o pristúpení k záväzku uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným 2/ dňa 12. októbra 2000. Žalovaný 2/ sa na jej základe stal spoludlžníkom popri žalovanom 1/.

5. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie vyzval žalobcu na špecifikáciu žalobného návrhu. Žalobca súdu doručil podanie, ktorým špecifikoval, že si uplatňuje nárok na zaplata istiny vo výške 4 732 913,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,- eur.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a na jeho základe uzavrel, že dňa 12. októbra 2000 bola

medzi žalobcom a žalovaným 2/ uzatvorená zmluva o pristúpení k záväzku, ktorá bola uzatvorená podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za žalovaného 2/ zmluvu o pristúpení k záväzku podpísal Ing. M. T., vedúci organizačnej zložky. Z čl. I. zmluvy o pristúpení k záväzku vyplýva, že žalobca ako veriteľ, eviduje účtovne nevysporiadané pohľadávky voči dlžníkovi - právnomu predchodcovi žalovaného 1/ z titulu neuhradených faktúr. Podľa článku II. BRNO TRUST a.s. Brno, organizačná zložka Bratislava, vzhľadom na záväzok z komisionárskej zmluvy zabezpečiť vysporiadanie pohľadávok voči dlžníkovi, uzatvára so žalobcom zmluvu o pristúpení k záväzku podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Dňa 12. októbra 2000 uzatvorili žalobca so žalovaným 2/ aj Komisionársku zmluvu č. 1/2000/R (ďalej len „komisionárska zmluva“), ktorú za žalovaného 2/ podpísal vedúci organizačnej zložky Ing. M. T.. Podľa čl. 1 je predmetom zmluvy záväzok zo strany komisionára, že vo vlastnom mene pre komitenta a na jeho účet zariadi vymożenie ťažko vymáhateľných pohľadávok voči dlžníkovi SE, a.s., OZ VET, Trenčín, IČO: 31 380 751 a záväzok zo strany komitenta zaplatiť komisionárovi odplatu za jeho činnosť. Z čl. 3 bod 4 komisionárskej zmluvy vyplýva, že komisionár je oprávnený za komitenta pri zariaďovaní záležitostí prijať finančné alebo iné plnenia do svojej dispozície, prípadne na vlastný účet. Podľa čl. 3 bod 5 komisionárskej zmluvy je žalovaný 2/ povinný bez zbytočného odkladu previesť na žalobcu práva získané pri zariaďovaní záležitostí a vydať mu všetko, čo pritom získal a žalobca sa zaviazal ich prijať. Žalobca pokladá za riadne plnenie zmluvy zo strany žalovaného 2/, za ktoré mu prináleží odplata, pripísanie finančných prostriedkov na účet žalobcu, s písomným oznámením žalovaného 2/ o realizovaní plnenia podľa tejto zmluvy.

8. Listom zo dňa 19. októbra 2000 oznámil žalobca žalovanému 1/, že na základe komisionárskej zmluvy poveril Brno Trust a.s., Brno, organizačná zložka Bratislava, aby vo vlastnom mene a pre žalobcu zabezpečil vymożenie ťažko vymáhateľných pohľadávok vo výške 425 599 235,23 Sk. Dňa 16. februára 2001 došlo k vzájomnému rokovaniu medzi žalovaným 2/ a žalovaným 1/, predmetom ktorého bolo usporiadanie pohľadávok žalobcu voči žalovanému 1/. Zo zápisnice vyplýva, že faktúra č. 19992453 bola uhradená priamou úhradou žalovaným 1/. Faktúra č. 20001995 bola vysporiadaná formou jednostranného zápočtu OFZ Trading, a.s., so SE a.s., na základe postúpenia pohľadávok od Brno Trust, a.s. vo výške 45 524 687,50 Sk. Faktúra č. 20003980 bola jednostranne započítaná dňa 8. decembra 2000 medzi OFZ Trading, a.s. a SE a.s., na základe postúpenia pohľadávok od Brno Trust, a.s., vo výške 82 034 882,- Sk. Faktúra č. 19991297 bola dňa 10. januára 2001 jednostranne započítaná vo výške 30 105 130,40 Sk spoločnosťou OFZ Trading, a.s. so SE a.s., na základe postúpenia pohľadávok od Brno Trust, a.s. Faktúra č. 19990510 bola dňa 10. januára 2001 vysporiadaná formou jednostranného zápočtu OFZ Trading, a.s. so SE a.s., na základe postúpenia pohľadávok od Brno Trust, a.s. vo výške 20 582 879,60 Sk.

9. Súd prvej inštancie aplikoval § 324 ods. 1, § 577, § 588 a § 533 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Viazaný právnym názorom vysloveným v uznesení najvyššieho súdu z 24. októbra 2012, č. k. 1Obo/41/2012-804, súd prvej inštancie konštatoval, že nárok, tak ako bol v konaní uplatnený žalobcom, je do právneho dôvodu a výšky nesporný. Právnym titulom je voči žalovanému 1/ zaplatenie finančných prostriedkov podľa Zmluvy o Združení Dunaj a voči žalovanému 2/ zmluva o pristúpení k záväzku a komisionárska zmluva, podľa ktorej prijal plnenia od žalovaného 1/, ale ich nepoukázal žalobcovi. Sporným bolo, či uvedený záväzok žalovaných zanikol splnením, resp. iným spôsobom.

10. Súd prvej inštancie posúdil prípadnú kolíziu zmluvy o pristúpení k záväzku a komisionárskej zmluvy. Komisionárska zmluva v zmysle § 577 Obchodného zákonníka zakladá právny vzťah medzi komisionárom a komitentom, ktorý má povahu tzv. nepriameho zastúpenia. Žalovaný 2/ vo vzťahu k žalovanému 1/ nevystupoval v mene žalobcu ako veriteľ, ale iba obstarával obchodnú záležitosť - vymáhal pohľadávky sám vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Iba na tento účel boli žalovanému 2/ zverené pohľadávky žalobcu voči žalovanému 1/. Práva a povinnosti z jeho úkonov nevznikajú komitentovi, t. j. žalobcovi, ale komisionárovi, t. j. žalovanému 2/, ktorý je povinný ich previesť na komitenta. Z komisionárskej zmluvy vyplývajú práva a povinnosti len pre jej účastníkov a v ničom sa nedotýkajú práv a povinností tretích osôb. Nepriamy zástupca koná vo vlastnom mene, z jeho

konania nevznikajú priamo žiadne práva a povinnosti zastúpenému, t. j. žalobcovi. Uvedené špecifiká podľa súdu prvej inštancie vylučujú, aby bez ďalšieho bolo predmetom zariadenia obchodnej záležitosti, na základe komisionárskej zmluvy vymoženie pohľadávok s účinkami ich riadneho splnenia zo strany dlžníka. Komisionár koná vo vlastnom mene a preto môže vymáhať len pohľadávky, ktoré mu patria. Komitent (žalobca) by musel komisionárovi (žalovanému 2/) platne postúpiť pohľadávky, ktoré sú predmetom vymáhania. Komisionárska zmluva bola podľa súdu prvej inštancie platným právny úkonom. Zo špecifikácie pohľadávok, ktorá tvorila prílohu komisionárskej zmluvy, je zrejmé, že išlo o objem finančných prostriedkov vo výške takmer pol milióna slovenských faktúr a s platením faktúr, ktorými boli dlžné sumy vyúčtované, bol dlžník v omeškaní. Podľa súdu prvej inštancie nenastala ani právna a ani faktická nemožnosť plnenia podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na uvedený záver nemá vplyv ani skutočnosť, že pôvodný dlžník sa pretransformoval na novú právnickú osobu s novým IČO. Zároveň skutočnosť, že žalovaný 2/ sa stal na základe zmluvy o pristúpení k záväzku dlžníkom žalobcu popri záväzku z komisionárskej zmluvy tieto pohľadávky vymôcť, nie je možné považovať za kolíziu zmlúv spôsobujúcich ich neplatnosť. Žalovanému 2/ boli pohľadávky zverené za účelom ich vymáhania, nevystupoval v mene žalobcu ako veriteľ, obstarával iba obchodnú záležitosť.

11. Žalovaný 2/ podľa súdu prvej inštancie nemohol urobiť žiaden taký právny úkon, ktorý je spojený s nakladaním so zverenou pohľadávkou. Nemohol najmä postúpiť pohľadávky žalobcu inému subjektu. Previedol by tým na iného práva k pohľadávkam, ktoré mu nepatrili, t. j. ktoré nevlastnil. Uplatnený spôsob plnenia zo strany žalovaného 1/ (zápočet po predchádzajúcom postúpení pohľadávky) nie je splnením dlhu žalovaného 1/ voči žalobcovi. Podľa čl. III bod 6 komisionárskej zmluvy sa za riadne splnenie komisionárskej zmluvy považovalo až pripísanie finančných prostriedkov na účet žalobcu. K splneniu záväzku zo strany žalovaných preto nedošlo. Zmluva o pristúpení k záväzku zakladá solidárnu zaviazanosť žalovaných.

12. K námietke premlčania týkajúcej sa úrokov z omeškania uplatnenej žalovaným 1/, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nárok na úrok z omeškania riadne uplatnil v žalobe zo dňa 24. októbra 2001, neskoršia špecifikácia nemá vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Súd prvej inštancie nevykonával ďalšie navrhované dôkazy, keďže ich už nepovažoval vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu a právne posúdenie uzavretých zmlúv za potrebné vykonať.

13. Súd prvej inštancie zastavil konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 1 308 509,79 eur (39 420 166,- Sk) v súlade s § 145 ods. 2 a § 146 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), a to na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom.

14. Žalobca bol v predmete sporu (istina 4 732 913,68 eur) v plnom rozsahu úspešný, súd prvej inštancie mu preto priznal v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Odvolanie žalovaného 1/

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. podal žalovaný 1/ odvolanie, ktorým odvolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 1/ zamietne. Ako odvolacie dôvody žalovaný 1/ vymedzil nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 písm. b/ C. s. p.), nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných pre zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 písm. e/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h/ C. s. p.).

16. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného 1/ nedostatočne vysporiadal s námietkou nepreukázania titulu a výšky pohľadávok žalobcu. Žalobca podľa žalovaného 1/ v konaní nepreukázal, aké plnenie

poskytol žalovanému 1/, nepredložil ekonomické pravidlá Združenia Dunaj, ani iné doklady. Súd prvej inštancie preto nedostatočne zistil skutkový stav a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

17. Žalovaný 1/ ďalej nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že predmetom komisionárskej zmluvy nemôže byť vymożenie pohľadávky s účinkami ich riadneho splnenia zo strany dlžníka. Neexistuje ťiaden dôvod ani právna norma, ktoré by bránili tomu, aby komisionár vymáhal pohľadávky komitenta vo vlastnom mene a na účet komitenta, vrátane vykonávania akýchkoľvek úkonov (postupovanie pohľadávok komitenta, prijímania odplaty za ich postúpenie). Ak by žalobca postúpil na žalovaného 2/ svoje pohľadávky, majiteľom týchto pohľadávok by sa stal žalovaný 2/ a už by nešlo o nepriame zastúpenie. Keďže žalovaný 2/ je zároveň spoludlžníkom, došlo by aj k zániku týchto pohľadávok splynutím. Súd prvej inštancie si podľa žalovaného 1/ odporuje, keď na jednej strane tvrdí, že komisionárska zmluva je platný právny úkon a súčasne má byť vylúčené, aby bolo jej predmetom vymożenie pohľadávok. Súdny mali podľa žalovaného 1/ aplikovať na komisionársku zmluvu výkladové pravidlá obsiahnuté v § 266 Obchodného zákonníka. Žalobca bol oboznámený s úkonmi žalovaného 2/ a tieto považoval za úkony uskutočnené žalovaným 2/ v zmysle komisionárskej zmluvy. Žalovaný 2/ bol oprávnený určiť spôsob, akým zabezpečí peňažné plnenia pre žalobcu. Žalobca nikdy netvrdil, že by žalovaný 2/ konal v rozpore s jeho pokynmi, úkony žalovaného preto treba považovať za úkony uskutočnené na účet žalobcu. Podľa žalovaného 1/ je vymáhanie pohľadávok komisionárom možné považovať za zverenie majetku na predaj, ktorým je aj pohľadávka. Žalovanému 2/ bolo možné zveriť pohľadávky ako majetok na predaj bez potreby predchádzajúceho postúpenia pohľadávok. V súlade s § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v spojení s § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka bolo potrebné analogicky aplikovať § 583 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný 2/ sa podľa žalovaného 1/ dostal do pozície veriteľa žalovaného 1/ a všetky plnenia žalovaného 1/ mali za následok zánik záväzku žalovaného 1/ voči žalobcovi. Žalovaný 2/ bol v zmysle § 584 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka povinný informovať žalobcu o procese vymożenia pohľadávky. Žalobca podľa žalovaného 1/ nadobudol vlastnícke právo k peňažným prostriedkom okamihom ich prijatia žalovaným 2/. Žalovaný 1/ v tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v § 583 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej, k hnutelným veciam zvereným komisionárovi na predaj má komitent vlastnícke právo, dokiaľ ho nenadobudne tretia osoba a vlastnícke právo k hnutelným veciam získaným pre komitenta nadobúda komitent ich odovzdaním komisionárovi.

18. Postúpením pohľadávok patriacich žalobcovi zo strany žalovaného 2/ sa ich majiteľom stal OFZ Trading, a.s., ich úhradu voči žalovanému 1/ si mohol po postúpení uplatniť už len OFZ Trading, a.s., ktorý ale uskutočnil jednostranný zápočet proti pohľadávkam žalovaného 1/ voči OFZ Trading, a.s., čím došlo k ich zániku. Pohľadávky tak zanikli a žalobca už ani nie je ich majiteľom. Úprava v čl. III bod 6 komisionárskej zmluvy podľa žalovaného 1/ nemá vplyv na účinky § 583 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie opomína rozlišovať medzi vzťahom komitenta a komisionára a usporiadanie vzťahov medzi nimi a medzi úkonmi realizovanými žalovaným 2/ pri vymáhaní pohľadávok vo vzťahu k žalobcovi, OFZ Trading, a.s. a žalovanému 1/. Vyhlásenie žalobcu na rokovaní so žalovanými dňa 19. februára 2001 o tom, že eviduje žalovaného 1/ ako dlžníka až do riadneho pripísania finančných prostriedkov na účet žalobcu, je podľa žalovaného 1/ bez právneho významu, keďže ide o internú evidenciu žalobcu. Takýto výkon práva žalobcom je vo vzťahu k žalovanému 1/ šikanózný a nemal by požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka). Žalovaný 2/ porušil svoju povinnosť bez zbytočného odkladu previesť na žalobcu získané peňažné plnenie a práva k pohľadávke. Po postúpení pohľadávok žalobcu voči žalovanému 1/ uskutočnenom žalovaným 2/ a oznámení tohto postúpenia žalovanému 1/, bol žalovaný 1/ povinný plniť tretej osobe, ktorá sa postúpením stala veriteľom žalovaného 1/. Žalovaný 1/ postupoval v dobrej viere a žalobca tento postup nenamietal.

19. Žalovaný 1/ nesúhlasí ani s právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní, podľa ktorého sa dlžník nemôže zbaviť záväzku plnením spoludlžníkovi, s ktorým je zaviazaný spoločne a nerozdielne a plnenie žalovaného 1/ sa preto nemôže považovať za plnenie záväzku voči žalobcovi. Pristúpenie k záväzku môže nastať bez vedomia a proti vôli dlžníka. Veriteľ ani pristupujúci dlžník nemajú voči pôvodnému dlžníkovi notifikačnú povinnosť. Žalovaný 1/ sa o

tejto skutočnosti dozvedel až na rokovaní dňa 19. februára 2001. Žalobca si zároveň žalované pohľadávky uplatňuje v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Žalobca postupoval in fraudem legis, t. j. tak, aby dosiahol výsledok právnu normou nepredpokladaný, predvídateľný a nežiadúci. Žalovaný 1/ naopak postupoval v dobrej viere a dobromyseľne k úkonom žalobcu a žalovaného 2/.

20. Odvolací súd sa vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zaoberal len výkladom § 577 a § 581 v spojení s § 324 Obchodného zákonníka, a neprihliadol na § 583 Obchodného zákonníka, analogickú aplikáciu § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 853 Občianskeho zákonníka a ani na ostatné ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce komisionársku zmluvu. Odvolací súd nepoužil ani § 266 Obchodného zákonníka pri výklade komisionárskej zmluvy. Preto právny názor vyslovený odvolacím súdom nebol podľa žalovaného 1/ záväzný pre súd prvej inštancie.

21. Žalovaný 1/ zotrval aj na svojej námietke premlčania práva na zaplatenie úroku z omeškania. Žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania riadne uplatnil až podaním zo dňa 3. septembra 2004. Pôvodný petit uvedený žalobcom v žalobe týkajúci sa úroku z omeškania bol podľa žalovaného 1/ neurčitý.

22. Žalovaný 1/ namieta aj nevykonanie dôkazov, ktorých vykonanie súdu prvej inštancie navrhoval, vrátane takých, ktoré žalovaný 1/ nemá k dispozícii, preto navrhoval postup podľa § 189 C. s. p. Súd prvej inštancie podľa žalovaného 1/, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný 1/ tvrdí, že nárok žalobcu, čo do právneho dôvodu a výšky nebol v konaní preukázaný. V Zmluve o Združení Dunaj ani v Metodike finančných a zúčtovacích vzťahov sa nikde neuvádza, že žalovaný 1/ je povinný priamo uhrádzať žalobcovi náklady súvisiace s vodohospodárskou prevádzkou vodného diela Gabčíkovo. Zároveň podľa žalovaného 1/ predmetom žaloby nie sú pohľadávky žalobcu, ale vzhľadom na ich postúpenie žalovaným 2/ a ich následné započítanie, ide už o zaniknuté pohľadávky.

23. Porušenie práva na spravodlivý proces žalovaný 1/ vzhliadol v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie chýba uvedenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, ktoré žalovaný 1/ tvrdil, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov žalovaného 1/, dôkazy predložené žalovaným 1/ alebo ním označené a vysvetlenie dôvodov pre nevykonanie dokazovania.

24. Súd prvej inštancie podľa žalovaného 1/ rozhodol ultra petitem, keď žalobca podaním zo dňa 8. februára 2018 žiadal priznať istinu vo výške 4 732 913,68 eur a úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eur. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 3 068 954,- eur.

Odvolanie žalovaného 2/

25. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho I. a III. výroku podal odvolanie aj žalovaný 2/, ktorým odvolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu proti žalovanému 2/ zamietne, alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne konanie voči žalovanému 2/ zastaví. Žalovaný 2/ podal odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ C. s. p.

26. Podľa žalovaného 2/ v danom prípade existovala rozhodcovská doložka vyplývajúca z čl. VI bod 4 Rámcovej zmluvy o vzájomnej spolupráci zo dňa 20. decembra 1999 medzi Ministerstvom pôdohospodárstva SR a žalovaným 2/. Žalovaný 2/ namietol nedostatok právomoci súdu pri jeho prvom procesnom úkone. Po nahliadnutí do súdneho spisu žalovaný 2/ zistil, že viacero príloh a podaní sa v súdnom spise nenachádza. Uvedené žalovaný 2/ reklamoval v zápise o nahliadnutí do spisu zo dňa 6. júla 2011 a 6. februára 2012 a aj v roku 2013. V súdnom spise podľa žalovaného 2/ chýbajú minimálne tri podania s prílohami z roku 2004 a ďalšie podania z roku 2009 a 2011. V podaniach z roku 2004 žalovaný 2/ namietal aj nedostatok právomoci súdu podľa § 106 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“). Súd prvej inštancie mal podľa § 103

a § 104 O. s. p. svoju právomoc skúmať aj ex offio, keďže ide o neodstrániteľnú podmienku konania. Z uvedeného dôvodu malo byť konanie zastavené a rozsudok súdu prvej inštancie trpiť procesnou vadou podľa § 365 ods. 1 písm. a/, resp. písm. d/ C. s. p.

27. Žalovaný 2/ ďalej namieta nedostatok pasívnej procesnej legitímácie na strane žalovaného 2/. Žalobou označený subjekt, ako organizačná zložka, nemá procesnú subjektivitu. Ide o nedostatok procesnej podmienky, na ktorý súd kedykoľvek počas konania prihliada (§ 103 O. s. p. a § 161 ods. 1 C. s. p.). Žalobca v žalobe žalovaného 2/ RNO TRUST a.s. Brno, organizačná zložka, Bratislava. Súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou nezaoberal. Pokiaľ bol súd prvej inštancie toho názoru, že nešlo o neodstrániteľnú prekážku konania, ale len o odstrániteľnú prekážku konania, mal vyzvať žalobcu na odstránenie nesprávnosti v označení žalovaného 2/. Žalovaný 2/ je z uvedeného dôvodu toho názoru, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a súd prvej inštancie mal konanie zastaviť.

28. Počas prvých pojednávaní súd prvej inštancie podľa žalovaného 2/ konal iba s organizačnou zložkou, čím odňal možnosť strane konať pred súdom (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Za žalovaného 2/ konala neoprávnená osoba s protichodnými záujmami. Táto vada nemohla byť zhojená ani neskorším konaním súdu prvej inštancie so žalovaným 2/, keďže žalovanému 2/ nebolo umožnené zúčastniť sa prvých pojednávaní, uplatniť všetky prostriedky procesného útoku a obrany, klásť svedkom otázky a predkladať listinné dôkazy. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci už posudzoval iba parciálne otázky. Za žalovaného 2/ mala zároveň konať osoba, ktorej záujmy boli evidentne v rozpore so záujmami žalovaného 2/. Podľa § 21 ods. 3 O. s. p. za právnickú osobu nemôže konať ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby. Vedúci organizačnej zložky Ing. M. T. bol z funkcie odvolaný uznesením predstavenstva akciovej spoločnosti zo dňa 2. februára 2001, z obchodného registra bol formálne vymazaný až ku dňu 3. februára 2004. Ing. T. o odvolaní ale bol informovaný a tento poznatok mal súd aj zo svojej činnosti (najmä registrový súd). Na Ing. M. T. boli podané aj viaceré trestné oznámenia. Materská spoločnosť dostala predvolanie na pojednávanie až dňa 31. mája 2004, ktorým bol vytýčený termín pojednávania na deň 8. júna 2004. Do tohto okamihu bola žalovanému 2/ odňatá možnosť konať pred súdom. Navyše pokiaľ vedúci organizačnej zložky konal vo veciach, ktoré sa netýkajú organizačnej zložky podniku alebo podniku zahraničnej osoby, prekročil tým rozsah svojho oprávnenia.

29. Žalovaný 2/ namieta nemožnosť zúčastniť sa na súdnom pojednávaní dňa 20. októbra 2020, kedy súd prvej inštancie vyniesol rozsudok. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, v čase núdzového stavu súdy vykonávajú pojednávania len v nevyhnutnom rozsahu. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 s 30. septembra 2020 bol ku dňu 1. októbra 2020 na obdobie 45 dní vyhlásený na postihnutom území Slovenskej republiky núdzový stav. Pojednávanie v tejto veci podľa žalovaného 2/ nepatrilo medzi pojednávania v nevyhnutnom rozsahu. Aj v Českej republike bol od 5. októbra 2020 na dobu 30 dní vyhlásený núdzový stav. Žalovaný 2/ má sídlo a bydlisko štatutárnych orgánov v Brne. V uvedenom čase bolo žalovanému znemožnené vycestovať z Českej republiky na územie Slovenskej republiky za účelom priamej právnej porady s právnym zástupcom a najmä za účelom účasti na pojednávaní. Uvedeným postupom súdu prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

30. Súd prvej inštancie sa mal nesprávneho procesného postupu dopustiť aj tým, že porušil právo žalovaného 2/ konať pred súdom v jazyku, ktorému rozumie, resp. v materinskom jazyku. Žalovaný 2/ je českou právnickou osobou a členovia jeho štatutárneho orgánu sú štátnymi občanmi Českej republiky. Mgr. E. H. ako predsedníčka predstavenstva je zároveň gruzínskej národnosti, mala preto právo konať v materinskom jazyku (gruzínčine alebo ruštine).

31. Podľa žalovaného 2/ vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Žalovaný 2/ má obavy o nestrannosti a nezákonnosti súdu vzhľadom na existenciu prepojenia žalobcu na osoby, ktoré mohli podľa

medializovaných informácií vplývať na rozhodnutia súdov. Žalobca vystupuje v kauze vodárov, o ktorú sa mali zaujímať momentálne väzobne stíhané osoby. V prospech žalobcu mal údajne intervenovať väzobne stíhaný sudca Krajského súdu v Bratislave, JUDr. S. E.. O kauze vodárov vypovedá taktiež bývalý sudca JUDr. R. J., ktorý mal za rozhodnutie v tejto veci prijať úplatok. Uvedená kauza mala byť aj predmetom výsluchu bývalej štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a bývalej sudkyne Krajského súdu v Bratislave, JUDr. E. D., ktorá vo výsluchu uviedla, že senát súdu prvej inštancie rozhodujúci v tejto veci je možné sprostredkované ovplyvniť. Pokiaľ zo strany žalobcu mohlo dochádzať k ovplyvňovaniu súdu v obdobnej kauze, žalovaný 2/ nemá záruku, že sa tak nemohlo udiť aj v tejto kauze. Žalovaný poukázal na možné prepojenie JUDr. W. K. na právneho zástupcu žalobcu. Žalovaný 2/ poukázal na teóriu zdania nezaujatosti, podľa ktorej nestačí, že sudca je neustranný, ale musí sa taký aj objektívne javiť. Žalovaný 2/ nemohol vzniesť námietku zaujatosti na pojednávaní dňa 20. októbra 2020, pretože zápisnice o výsluchu JUDr. E. D. sú datované 25. a 26. novembra 2020. Možné ovplyvňovanie rozhodovania súdu mal v minulosti naznačiť aj člen odvolacieho senátu najvyššieho súdu JUDr. D.Q.. Z uvedených dôvodov mohlo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

32. Žalovaný 2/ podal dňa 27. mája 2011 žiadosť o umožnenie nahliadnutia do spisu. Napriek opakovaným žiadosťiam predseda odvolacieho senátu v rozpore s § 44 ods. 1 O. s. p. po dobu jeden a pol mesiaca odmietal sprístupniť spis žalovanému 2/. Uvedeným postupom prišlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Následne predseda najvyššieho súdu konštatoval porušenie zákona (§ 44 ods. 2 O. s. p.) vo veci Spr 634/2010. Týmto postupom v kontexte s ďalšími vadami mohlo prísť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti poukázal aj na už namietané chýbajúce podania v spise.

33. Po začatí konania prišlo na základe rozhodnutia mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 13. decembra 2001 k zániku žalovaného 1/ (Slovenské elektrárne, a.s. v skratke: SE, a.s., IČO: 31 380 751), a to jeho zrušením bez likvidácie rozdelením na spoločnosti: Slovenské elektrárne, a.s., IČO: 35 829 052 (súčasný žalovaný 1/), Slovenská elektrizačná a prenosová sústava a.s., IČO: 35 829 141 (pôvodne označovaný ako žalovaný 2/), a Tepláreň Košice, a. s. v skratke TEKO, a. s., IČO: 36 211 541 (pôvodne označovaný ako žalovaný 3/). Podľa § 69 ods. 4 Obchodného zákonníka mali po rozdelení pôvodného žalovaného 1/ zodpovedať za záväzok všetky tri novovzniknuté spoločnosti spoločne a nerozdielne. Podľa žalovaného 2/ tak mali v konaní vystupovať všetky tri nástupnícke spoločnosti a pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie a následne rozhodnutia odvolacieho a dovolacieho súdu, sa nevysporiadali s ďalším procesným postavením pôvodného žalovaného 2/ a 3/. Absentuje aj výrok rozhodnutia, či sa konanie voči nim zastavilo.

34. Žalovaný 2/ ďalej v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nevykonával v konaní dôkazy navrhované žalovaným 1/, ktoré vzhľadom na pasívnu solidaritu žalovaných mohli ovplyvniť aj pozíciu žalovaného 2/. Ide najmä o navrhované výsluchy svedkov Ing. M. T., štatutárnych zástupcov a členov manažmentu žalobcu z rozhodného obdobia a ďalej listinné dôkazy z vyšetrovacích spisov. Uvedené dôkazy mohli preukázať, že žalobca si neuplatňoval voči žalovanému 2/ predmetné sumy na základe prístupenia k záväzku a celá transakcia mala za cieľ zakryť bezdôvodné obohatenie bývalých manažérov žalobcu. Žalobca začal dlžnú sumu vymáhať od žalovaného 1/ a 2/ s cieľom zakryť vlastnú protiprávnu činnosť. Takéto konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a so zásadou poctivého obchodného styku.

35. Súd prvej inštancie dospel podľa žalovaného 2/ k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobcom predložená komisionárska zmluva uzatvorená dňa 20. októbra 2000 pôvodne neobsahovala výšku odmeny. Následne bola dňa 27. októbra 2000 uzatvorená sprostredkovateľská zmluva medzi záujemcom (žalovaný 2/) a sprostredkovateľom D.I. - Služba ČADU, podľa ktorej si zmluvné strany dohodli odmenu sprostredkovateľa vo výške 15 % zo 100 % istiny prístupného záväzku a jej príslušenstva. Je nelogické, aby sa F. T. v sprostredkovateľskej zmluve zaviazal na odmenu vo výške 15 %, pričom sám mal odmenu z komisionárskej zmluvy len 6,75 %. Reálna odmena z komisionárskej zmluvy preto musela byť vyššia. Žalobcom uplatňovaná suma preto neobstoí s reálnym skutkovým stavom. Žalovaný 2/ odvolací súd žiada, aby dodatočne pripojil trestný spis z Okresného súdu Žilina.

36. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa žalovaného 2/ nesprávne posúdil oprávnenie vedúceho organizačnej zložky konať v mene materskej spoločnosti. Vedúci organizačnej zložky nebol oprávnený konať v mene žalovaného 2/, ale iba v rámci organizačnej zložky. Žalobca pri uzatváraní komisionárskej zmluvy a zmluvy o prístupení k záväzku musel vedieť, že koná s osobou, ktorá nie je oprávnená v mene žalovaného 2/ zaväzovať. V prípade vedúceho organizačnej zložky išlo o jednoznačný exces a úkon preto nebol platný. Zmluva o prístupení k záväzku je preto absolútne neplatná podľa § 13 Obchodného zákonníka a § 38 Občianskeho zákonníka. Takáto zmluva by vyžadovala podpis predsedu a miesto predsedu predstavenstva. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil platnosť zmluvy o prístupení k záväzku.

37. Zmluva o prístupení k záväzku je zároveň podľa žalovaného 2/ v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. Podľa § 581 Obchodného zákonníka komitentovi (žalobcovi) nevznikajú voči komisionárovi (žalovanému 2/) žiadne práva pokiaľ to nie je výslovne dojednané, nič také však v komisionárskej zmluvy dohodnuté nebolo. Aj keby takáto povinnosť bola dohodnutá, išlo by o zákonné ručenie a nie o prístupenie k záväzku. Je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku, aby osoba, ktorá vystupuje v pozícii veriteľa (voči žalovanému 1/) bola z tej istej pohľadávky aj dlžníkom. Je na mieste aplikácia analógie s § 584 Občianskeho zákonníka (inštitút splynutia). Žalovaný 2/ nemôže byť súčasne dlžníkom a súčasne veriteľom tej istej pohľadávky, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo žalobcu na žalovaného 2/. Keďže medzi zmluvnými stranami neprišlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, nemohol byť naplnený hospodársky účel komisionárskej zmluvy. Z uvedeného dôvodu nastala absolútna neplatnosť komisionárskej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatnou je potom aj závislá zmluva o prístupení k záväzku. Ak aj zmluvy neboli od začiatku zaťažené absolútnou neplatnosťou, tak v dôsledku dodatočnej nemožnosti plnenia komisionára zanikla komisionárska zmluva a na základe jej zániku zanikla aj zmluva o prístupení k záväzku. Záväzok žalovaného 2/ z titulu zmluvy o prístupení k záväzku mohol zároveň existovať len počas trvania komisionárskej zmluvy. Záväzok z komisionárskej zmluvy bol časovo limitovaný do 31. marca 2001. Preto ak uplynutím doby zanikla komisionárska zmluva, zaniklo aj zabezpečenie z titulu zmluvy o prístupení k záväzku.

38. Podľa žalovaného 2/ z vykonaného dokazovania vyplýva, že i keď predmetom komisionárskej zmluvy boli ťažko vymáhateľné pohľadávky voči špecifikovanému subjektu, v danom prípade nešlo o ťažko vymožiteľné pohľadávky. Medzi tieto pohľadávky nemožno zaradiť pohľadávky pred splatnosťou alebo tesne po splatnosti. Zároveň spoločnosť Slovenské elektrárne, a.s., v skratke: SE, a.s., OZ VET Trenčín, IČO: 31 380 751, bola vymazaná z obchodného registra a pretransformovaná na nové právnické osoby. To znamená, že subjekt, voči ktorému mal žalovaný 2/ realizovať vymożenie pohľadávok, prestal existovať. Plnenie zo zmluvy sa tak stalo nemožným.

Vyjadrenie žalovaného 2/ k odvolaniu žalovaného 1/

39. Žalovaný 2/ sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ zo dňa 23. decembra 2020 pridrží svojich odvolacích dôvodov, ako aj všetkých odvolacích námietok žalovaného 1/ uvedených v jeho odvolaní, ktoré sú v prospech žalovaného 2/. Žalovaný 2/ ale nesúhlasí s právnym názorom žalovaného 1/, že pohľadávky je potrebné považovať za hnutelné veci zverené komisionárovi. Žalovaný 2/ nesúhlasí ani s názorom žalovaného 1/, že predmetom súdneho konania vzhľadom na plnenie žalovaného 1/ malo byť iba posúdenie zodpovednosti žalovaného 2/ ako komisionára voči žalobcovi ako komitentovi.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniam žalovaných

40. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu postupoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. IOb/41/012. Súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom, podľa ktorého je vylúčené, aby sa konanie žalovaného 1/ mohlo kvalifikovať ako splnenie záväzku a žaloba je preto dôvodná i voči žalovanému 1/. Rozhodujúci bol záver súdu prvej inštancie, že spôsob plnenia uplatnený zo strany žalovaného 1/ nie je splnením dlhu žalovaného 1/ voči žalobcovi.

Žalovaný 2/ bol oprávnený prijať od žalovaného 1/ finančné alebo iné plnenie, ale podľa čl. III bod 6 komisionárskej zmluvy, sa za riadne splnenie považuje pripísanie finančných prostriedkov na účet žalobcu. K splneniu záväzku zo strany žalovaných tak neprišlo a zmluva o pristúpení k záväzku v nadväznosti na komisionársku zmluvu zakladá ich solidárnu zaviazanosť. Obrana žalovaného 1/ o spornosti výšky a titulu žalovanej sumy je podľa žalobcu účelová, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 1/ sa v konaní bránil tým, že žalovaná pohľadávka zanikla splnením. Splnením záväzku žalovaný 1/ argumentoval aj v ústnom prednese na poslednom pojednávaní dňa 20. októbra 2020 a taktiež vo svojom odvolaní. Žalobca poukázal aj na dovolanie žalovaného 1/ proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/41/2012, v ktorom žalovaný 1/ uviedol, že medzi žalovaným 1/ a žalobcom nie je sporné, že žalovaný 1/ sa zaviazal na financovanie a prevádzku Vodného diela Gabčíkovo prispievať výnosmi z prevádzky jeho energetickej časti - Vodnej elektrárne Gabčíkovo. S námietkami žalovaného 1/ sa už súd prvej inštancie v plnom rozsahu vysporiadal. K namietanej kolízii komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku žalobca dodal, že žalovaný 1/ v dovolaní sám uviedol, že dané zmluvy v kolízii neboli, ale pristúpenie k záväzku malo žalovaného 2/ skôr motivovať k efektívnemu vymáhaniu záväzkov žalovaného 1/ v prospech žalobcu.

41. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že s námietkou nedostatku právomoci súdu sa už súdy vysporiadali a žalovaný 2/ navyše ani nepreukázal, že pri prvom úkone vzniesol túto námietku a nepreukázal ani existenciu platnej rozhodcovskej doložky. Nesprávnym označením žalovaného 2/ sa už zaoberal súd prvej inštancie vo svojom rozsudku z 7. decembra 2004 a odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 19. marca 2008, v ktorom uviedol, že žalobca v žalobe uviedol v súlade s ustanoveniami § 7 a § 21 ods. 3 Obchodného zákonníka a § 79 ods. 1 O. s. p. obchodné meno a sídlo spoločnosti BRNO TRUST a.s. Brno, so spresnením, že sa vec týka organizačnej zložky v Bratislave, pričom správne uviedol IČO materskej spoločnosti. Žalovaným 2/ vznesená námietka o chýbajúcich podaniach v spise sa javí ako špekulatívna a žalovaný 2/ ňou mohol argumentovať skôr, t. j. pred rozhodnutím súdu prvej inštancie. Porušenie práva konať vo svojom jazyku žalovaný 2/ nenamietal a nežiadal ani o odročenie pojednávania nariadeného na deň 20. októbra 2020. Tohto pojednávania sa zúčastnili dvaja právni zástupcovia žalovaného 2/ a nemožnosť zúčastniť sa na pojednávaní nenamietali. Žalobca sa ohradil proti nepodloženému spochybňovaniu nestrannosti a zákonnosti súdu a špekuláciám žalovaného 2/ o údajnom ovplyvňovaní súdu zo strany žalobcu. K nevykonaniu navrhovaných dôkazov, k nesprávnym skutkovým zisteniam a k prípustnosti ďalších prostriedkov procesnej obrany a útoku, žalobca uviedol, že žalovaný 2/ na pojednávaní dňa 20. októbra 2020 neprezentoval žiadne návrhy na vykonanie dokazovania a výslovne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Dôkazy označené v odvolaní žalovaným 2/ ani nemajú podľa žalobcu právnu relevanciu. Pri tvrdenom excese vedúceho organizačnej zložky a tvrdenej absolútnej neplatnosti uzatvorenej komisionárskej zmluvy žalobca poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, kde boli tieto otázky vyriešené.

Vyjadrenie žalovaného 1/ k odvolaniu žalovaného 2/

42. Žalovaný 1/ doručil súdu svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 2/ zo dňa 31. januára 2021. Namietaný nedostatok právomoci súdu namietal žalovaný 2/ oneskorene. Žalovaný 2/ ani nepredložil vyjadrenia, ktoré uvádza ako chýbajúce v súdnom spise a ani Rámcovú zmluvu o vzájomnej spolupráci. Prvým procesným úkonom žalovaného 2/ bola účasť na pojednávaní dňa 08.06.2004, kde mohol túto námietku vzniesť. Podľa žalovaného 1/ bolo zo žaloby nepochybne jasné, že žalobca podáva žalobu voči spoločnosti BRNO TRUST, a.s. a zároveň označil, že spor sa týka organizačnej zložky. S touto námietkou sa už súdy vysporiadali. Konanie s neoprávnenou osobou s protichodnými záujmami žalovaný 2/ namietal prvýkrát až na pojednávaní dňa 20. októbra 2020. K nemožnosti žalovaného 2/ zúčastniť sa na pojednávaní dňa 20. októbra 2020 žalovaný 1/ uvádza, že na tomto pojednávaní žalovaného 2/ zastupovali dvaja právni zástupcovia a predmet prejednávania ani nevyžadoval účasť zástupcu žalovaného 2/. Členovia štatutárneho orgánu žalovaného 2/ sa zúčastnili na pojednávaniach na odvolacom súde a neuviedli, že potrebujú prekladateľa a žalovaný 2/ to v priebehu konania ani nenamietal. Súdy listiny v českom jazyku ani nepožadujú preložiť do štátneho jazyka a žalovaný 2/ predkladal do konania podania v českom jazyku opatrené podpisom predsedníčky predstavenstva a podpredsedu predstavenstva žalovaného 2/. Tvrdenia o možnej zaujatosti sudcov nie sú vo vzťahu k senátu prvoinštančného súdu

potvrdené žalovaným 2/ predloženými prepismi a zápisnicami. K zániku pôvodného žalovaného 1/ a jeho rozdeleniu na tri nástupnícke spoločnosti žalovaný 1/ uvádza, že súd prvej inštancie v rozsudku z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/2001-286, konštatoval, že z predložených dôkazov súd zistil, že právnym nástupcom po zaniknutom subjekte Slovenské elektrárne a.s., Bratislava, IČO: 31 380 751, sa stala spoločnosť Slovenské elektrárne a.s., Hraničná 12, Bratislava, IČO: 35 829 052. Takýto postup súdu umožňoval § 107 ods. 4 O. s. p., ktorý nepredpokladal vydanie osobitného rozhodnutia. Dôkazy navrhované žalovaným 2/ ani nie sú spôsobilé preukázať ním tvrdenú neplatnosť komisionárskej zmluvy a zmluvy o prístupení k záväzku. Ani ostatné odvolacie dôvody nie sú podľa žalovaného 1/ dôvodné. Pri namietanej absolútnej neplatnosti komisionárskej zmluvy a zmluvy o prístupení k záväzku, žalovaný 1/ poukázal na prednosť výkladu, ktorý je v prospech platnosti zmluvy. Zmluva o prístupení k záväzku podľa žalovaného 1/ nezabezpečovala plnenie žalovaného 2/ z komisionárskej zmluvy, preto ani uplynutie času, na ktorý bola uzatvorená komisionárska zmluva, nemá vplyv na platnosť zmluvy o prístupení k záväzku. Vo vzťahu k neplatnosti komisionárskej zmluvy pre nemožnosť plnenia a rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka, žalovaný 1/ uviedol, že žalovaný 2/ túto argumentáciu neuvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom. V tejto súvislosti žalovaný 1/ poukázal na koncentráciu konania podľa § 153 C. s. p. Žiaden z odvolacích dôvodov uvádzaných žalovaným 2/ preto nie je podľa žalovaného 1/ naplnený.

43. Obsah vyjadrení žalovaného 1/ z 28. februára 2021, vyjadrenia žalovaného 2/ z 2. marca 2021 a vyjadrenia žalobcu z 31. marca 2021, najvyšší súd s ohľadom na rozsiahlosť podaní sporových strán v odvolacom konaní už osobitne neuvádza. Sporové strany sa v týchto podaniach pridržali svojej argumentácie obsiahnutej v odvolaniach a vo vyjadreniach k odvolaniam.

#### Posúdenie veci odvolacím súdom

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) (§ 470 ods. 1 a 4 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), vo veci samej oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zmeniť v časti priznaného úroku z omeškania a vo zvyšnej napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť.

45. Odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, keďže nenastala žiadna zo skutočností predpokladaných v § 384 ods. 1 až 4 C. s. p. Vzhľadom na to, že dokazovanie nebolo odvolacím súdom doplnené alebo zopakované, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.).

46. Najvyšší súd v prvom rade poukazuje na závery uznesenia najvyššieho súdu z 22. júla 2010, č. k. 1MOboV/6/2009-555, ktorými je pri rozhodovaní tejto veci viazaný. Dovolanie generálneho prokurátora, na podklade ktorého najvyšší súd ako súd dovolací v tejto veci rozhodoval, bolo podané na podnet žalobcu a namietalo rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k žalovanému 1/, voči ktorému súd prvej inštancie pôvodným rozsudkom žalobu zamietol a odvolací súd rozsudkom z 19. marca 2008, č. k. 2Obo/259/2007-472 a dopĺňujúcim rozsudkom z 16. apríla 2008, č. k. 2Obo/259/2007-479, toto rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti proti žalovanému 1/ potvrdil. Najvyšší súd v rozhodnutí o dovolaní generálneho prokurátora priamo vo výrokovej časti uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu zrušuje v častiach, ktoré sa týkajú žalovaného 1/. Závery dovolacieho súdu preto nespochybňovali a ani nemohli spochybňovať (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu rozsahom dovolania, ako aj vzhľadom na to, že generálny prokurátor ani nemohol podať dovolanie z podnetu žalobcu proti časti, ktorou bolo žalobe žalobcu voči žalovanému 2/ vyhovené) závery odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie už predtým prijaté vo vzťahu k otázkam nároku uplatnenému voči žalovanému 2/, ktoré neboli dotknuté právnym názorom vysloveným dovolacím súdom.

47. Dovolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že špecifiká nepriameho zastúpenia prakticky

spravidla vylučujú, aby bez ďalšieho, bolo predmetom zariadenia obchodnej záležitosti na základe komisionárskej zmluvy aj vymoženie pohľadávky komitenta. Keďže komisionár koná vo vlastnom mene môže vymáhať len pohľadávky, ktoré mu patria. Nato, aby mohol vymáhať pohľadávku komitenta, musí mu ju tento zákonom predpísaným spôsobom postúpiť. Vo vzťahu k dlžníkovi potom vystupuje ako vlastník pohľadávky. Neprichádza do úvahy uskutočnenie úkonov na základe plnej moci, tak ako to upravuje § 568 ods. 3 Obchodného zákonníka pri mandátnej zmluve. V takom prípade by už nešlo o konanie vo vlastnom mene, ale v mene toho, kto mu plnú moc udelil. Plnenie komisionárovi má účinky splnenia záväzku dlžníka len u pohľadávky, ktorá svedčí (patrí) komisionárovi. Pohľadávka, ktorá patrí komitentovi, nie je splnená plnením komisionárovi.

Z uvedených dôvodov nepovažuje dovolací súd za správny názor oboch súdov, že žalovaný 2/ uzavretím komisionárskej zmluvy nastúpil vo vzťahu k žalovanému 1/ na miesto veriteľa a žalovaný 1/ sa v dôsledku uzavretia komisionárskej zmluvy mohol zbaviť svojho záväzku len plnením žalovanému 2/ a bolo právom a povinnosťou žalobcu sledovať, či komisionár splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z komisionárskej zmluvy a pripísal plnenie na jeho účet. Uvedený výklad odporuje princípu nepriameho zastúpenia a výslovnému zneniu § 581 Obchodného zákonníka podľa, ktorého z konania komisionára nevznikajú komitentovi voči tretím osobám žiadne práva ani povinnosti. Znamená to, že plnenie tretej osoby komisionárovi nemá voči komitentovi žiadne účinky. Z komisionárskej zmluvy síce vyplýva právo komitenta a povinnosť komisionára, aby plnenie vydal, je to však už len vzťah medzi účastníkmi komisionárskej zmluvy bez dopadu na tretie osoby. Na prejednávajúcu vec nemožno aplikovať výnimku, ktorá je upravená v druhej vete § 581 Obchodného zákonníka.

Účinky splnenia záväzkov žalovaného 1/ mohlo mať plnenie žalovanému 2/ len ak, išlo o pohľadávky, ktoré boli na žalovaného postúpené (odhliadnuc od toho, že v takom prípade už išlo o plnenie pohľadávok žalovaného 2/ a nie pohľadávok žalobcu), alebo o pohľadávky na vymáhanie, ktorých bol žalovaný 2/ splnomocnený (v takom prípade by už však nešlo o konanie na základe komisionárskej zmluvy).

48. Najvyšší súd preto pri posudzovaní správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a dôvodnosti odvolacích námietok žalovaných aplikoval citovaný právny názor dovolacieho súdu, ktorý sa dotýka žalobcom uplatneného nároku voči žalovanému 1/. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku voči žalovanému 2/ prihliadal odvolací súd aj na už doposiaľ v konaní vyriešené otázky týkajúce sa záväzku žalovaného 2/. Odvolací súd v uznesení z 24. októbra 2012, č. k. 1Obo/41/2012-804, uložil súdu prvej inštancie vo vzťahu k záväzku žalovaného 2/ skúmať len, či nemohlo prísť ku kolízii zmluvy o pristúpení k záväzku a komisionárskej zmluvy.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

49. Nesplnenie procesných podmienok ako odvolací dôvod bolo namietané žalovaným 2/, a to z dôvodu nedostatku právomoci súdu a nedostatku procesnej subjektivity organizačnej zložky žalovaného 2.

50. Nedostatok právomoci súdu žalovaný 2/ odôvodnil rozhodcovskou doložkou a vznesením námietky nedostatku právomoci súdu pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrilo. Súd prvej inštancie k tejto námietke žalovaného 2/ uviedol, že žalovaný 2/ nepreukázal, že pri prvom úkone vzniesol námietku podľa § 106 ods. 1 O. s. p. a nepreukázal ani existenciu rozhodcovskej doložky. Najvyšší súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie. Pri nahliadnutí do súdneho spisu dňa 6. júla 2011 žalovaný 2/ namietal chýbajúce listiny v súdnom spise. Následne chýbajúce listiny v súdnom spise namietal vo svojom podaní z 9. marca 2012, doručenému najvyššiemu súdu dňa 12. marca 2012 (č. l. 589), a až v tomto podaní žalovaný 2/ prvýkrát uviedol, že predmetom týchto podaní mala byť aj námietka existencie rozhodcovskej doložky podľa § 106 ods. 1 O. s. p. V tomto podaní (z 9. marca 2012) žalovaný 2/ zároveň uviedol, že v súdnom spise chýbajú minimálne tri podania s prílohami z roku 2004. Uvedené chýbajúce podania však žalovaný 2/ spolu s týmito podaniami a ani neskôr v konaní súdu nepredložil. Žalovaný 2/ ani nešpecifikoval z akých dátumov mali byť tieto podania a kedy mali byť doručené súdu, uviedol len všeobecne, že malo ísť o podania z roku 2004. Žalovaný 2/ pritom v rámci ostatných

námietok namieta, že až do doručenia predvolania na pojednávanie v máji 2004 s ním súd nekonal a nemal možnosť v konaní uskutočňovať všetky úkony, teda ani podávať vyjadrenia, čím mu mala byť odopretá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd zároveň poukazuje aj na pojednávanie uskutočnené v konaní pred súdom prvej inštancie dňa 8. júna 2004, kde bol prítomný právny zástupca žalovaného 2/, ktorý existenciu rozhodcovskej doložky nenamietal. Rovnako ani vo svojom podaní z 30.08.2004 (č. I. 191), ani na pojednávaniach uskutočnených dňa 7. septembra 2004 a 19. októbra 2004, 7. decembra 2004, kde bol právny zástupca žalovaného 2/ prítomný, žalovaný 2/ túto námietku neuplatnil a ani nepoukázal na jej predchádzajúce uplatnenie. Najvyšší súd poukazuje aj na odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/01-286, kedy už muselo byť žalovanému 2/ z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zrejmé, že súd prvej inštancie sa s údajne vznesenou námietkou existencie rozhodcovskej doložky nevysporiadal a jej uplatnenie žalovaným 2/ ani nespomenul, pričom žalovaný 2/ túto skutočnosť vo svojom odvolaní ako odvolací dôvod neuviedol. Žalovaný 2/ tak prvýkrát preukázateľne vzniesol námietku existencie rozhodcovskej doložky až vo svojom podaní zo dňa 9. marca 2012 a doposiaľ súdu nepreukázal, že by podania obsahujúce námietku existencie rozhodcovskej doložky súdu v roku 2004 doručil a nenasvedčuje tomu ani obsah úkonov a vyjadrení žalovaného 2/ uskutočnených v roku 2004 a neskôr, vrátane odvolania proti predchádzajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie. Najvyšší súd preto konštatuje, že táto odvolacia námietka žalovaného 2/ je nedôvodná a súd prvej inštancie sa riadne s touto námietkou žalovaného 2/ v prvoinštančnom konaní vysporiadal.

51. Vo vzťahu k námietke nedostatku procesnej subjektivity organizačnej zložky, odvolací súd uvádza, že táto námietka už bola opakovane v konaní riešená. Najvyšší súd už v rozsudku z 19. marca 2008, č. k. 2Obo/259/2007-472, uviedol, že žalobca v žalobe uviedol v súlade s § 7 a § 21 ods. 3 Obchodného zákonníka a § 79 ods. 1 O. s. p. obchodné meno BRNO TRUST a.s. Brno, so spresnením, že vec sa týka jej organizačnej zložky v Bratislave a správne uviedol aj IČO. Súd prvej inštancie k tejto námietke žalovaného 2/ uviedol, že považuje za nesporné, že žalovaný 2/ bol v žalobe označený správne a žalobca označil existujúci subjekt, ktorý má procesnú spôsobilosť.

52. K odvolacím námietkam žalovaného 2/ najvyšší súd uvádza, že z označenia žalovaného 2/ v žalobe by aj za usúdenia o dôvodnosti námietok žalovaného 2/, bolo možné vyvodiť nanajvýš neurčitosť označenia žalovaného 2/, ktorú by bolo potrebné odstraňovať výzvou adresovanou žalobcovi (§ 43 ods. 1 O. s. p.). Súd prvej inštancie ale takúto neurčitosť nevzhliadol a aj vzhľadom na ostatný obsah žaloby a neskorších podaní žalobcu uzavrel, že žalobca ako žalovaného 2/ označil zahraničnú právnickú osobu s právnou subjektivitou, a organizačnú zložku uviedol z dôvodu, že žalovaný nárok sa týka jej činnosti. Odvolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 1. novembra 2006, sp. zn. 4Cdo/143/2006, v ktorom najvyšší súd uviedol, že pokiaľ procesný úkon účastníka konania obsahuje zjavnú nesprávnosť, ktorej odstránenie nevyžaduje značnú procesnú aktivitu súdu (napr. rozsiahle dokazovanie), súd je povinný dať účastníkovi možnosť túto nesprávnosť napraviť ďalším procesným úkonom. Opak by bol ničím neodôvodnený formalistický a svojvoľný postup, ktorý je v rozpore s princípom materiálnej spravodlivosti, reprezentovaným čl. 1 ústavy a ustanovením § 1 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a tým aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy.

53. Preto aj pokiaľ by súdy vyhodnotili, že označenie žalovaného 2/ v žalobe bolo neurčité, bolo by potrebné žalobcu vyzvať na odstránenie tohto nedostatku žaloby a nešlo by o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Žalobca už vo svojom podaní z 3. septembra 2004, doručenom súdu dňa 9. septembra 2004, označil ako žalovaného 2/ BRNO TRUST a.s., so sídlom Dvořákova 1, Brno, IČO: 64 508 251 spolu s údajmi organizačnej zložky a priložil k tomuto podaniu aj výpis z českého obchodného registra. Aj neskorším podaním z 16. júna 2015 (č. I. 957) žalobca žalovaného 2/ takto označil. Všeobecné súdy, dbajúc na poskytovanie účinnej ochrany základnému právu na súdnu ochranu, pri svojej rozhodovacej činnosti sú povinné pri posúdení procesnej spôsobilosti strán sporu prihliadať nielen izolovane na označenie žalovaného v rámci špecifikácie strán sporu, ale aj na obsah žaloby, resp. skutkové okolnosti žaloby (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2022, č. k. III. ÚS 302/2021-53). Súdy sú pritom povinné prihliadať aj na neskoršie podania a nemôžu žalobcovi brániť, aby prípadnú neurčitosť odstránil.

54. Aj pokiaľ by bola argumentácia žalovaného 2/ týkajúca sa neurčitosti označenia žalovaného 2/ v žalobe správna, neskoršími podaniami žalobcu, zohľadnením celého obsahu žaloby a skutkových okolností žaloby, by prišlo k odstráneniu takéhoto nedostatku. Naviac, ak by aj uvedený nedostatok nastal v čase začatia konania, v aktuálnom štádiu konania už tento nedostatok prítomný bez pochyb nie je. Nemôže byť preto aktuálne daný ani dôvod na zastavenie konania pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, tak ani na výzvu na odstránenie nedostatku v časti špecifikácie žalovaného 2/. Výklad, ktorého sa žalovaný 2/ domáha (zastavenie konania voči žalovanému 2/ z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania), by bol prehnane formalistickým výkladom, znamenajúcim odopretie vecného prejednávania žaloby z čisto formálneho dôvodu, ktorý by už naviac v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, prítomný ani nebol. Ani táto odvolacia námietka žalovaného 2/ preto nie je dôvodná.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

55. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného 1/ dopustil nesprávneho procesného postupu tým, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a rozhodol ultra petitem.

56. K nedostatkom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný 1/ uviedol viaceré otázky, s ktorými sa súd prvej inštancie mal nedostatočne vysporiadať. Najvyšší súd k týmto námietkam žalovaného 1/ uvádza, že povinnosťou súdu nie je dať sporovým stranám odpovede na každú otázku alebo námietku nimi uvádzanú. Súd musí zvážiť, ktoré prostriedky procesného útoku a obrany uplatnené sporovými stranami sú pre rozhodnutie súdu podstatné a s týmito sa riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia aj vysporiadať. Zároveň je povinnosťou súdu svoje rozhodnutie nielen jasne a výstižne, ale aj logicky a nerozporne, odôvodniť.

57. Žalovaný 1/ namieta, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho námietky týkajúce sa existencie, titulu a výšky žalovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie k tejto otázke uviedol, že nárok uplatňovaný v konaní je čo do právneho dôvodu a výšky nesporný. V prípade žalovaného 1/ je právnym titulom zaplatenia finančných prostriedkov Zmluva o Združení Dunaj. Súd prvej inštancie ďalej doplnil, že existencia nároku žalobcu bola preukázaná listinnými dôkazmi, ktoré súd prvej inštancie označil v odseku 11 odôvodnenia svojho rozsudku a samotná existencia nároku nebola odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení spochybnená. Sporným v konaní podľa súdu prvej inštancie bolo, či tento nesporný záväzok zanikol splnením, resp. iným spôsobom predpokladaným zákonom.

58. Uvedené odôvodnenie súdu prvej inštancie nenasvedčuje námietke žalovaného 1/, že by sa s argumentáciou žalovaného 1/ súd prvej inštancie nevysporiadal. Odôvodnenie poskytnuté súdom prvej inštancie je podľa odvolacieho súdu nielen dostatočné, ale aj logicky správne. Žalovaný 1/ sa v tomto súdnom konaní primárne bránil tým, že svoj záväzok voči žalobcovi riadne splnil plnením žalovanému 2/. Je preto v logickom rozpore s týmito tvrdeniami, keď žalovaný 1/ neskôr v konaní uplatňuje námietku, že jeho záväzok (ktorého riadne splnenie doposiaľ v konaní preukazoval) vlastne vôbec nevznikol, resp. že žalobca jeho právny základ nepreukázal. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd nezistil, že by sa súd prvej inštancie s touto námietkou žalovaného 1/ nedostatočne vysporiadal, prípadne, že odpovede poskytnuté súdom prvej inštancie by boli v logickom rozpore s obsahom súdneho spisu a zisteným skutkovým stavom.

59. Žalovaný 1/ ďalej namieta, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s výkladom komisionárskej zmluvy, s charakterom plnenia, ktoré žalovaný 1/ poskytol žalovanému 2/, s kolíziou komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku a s prípadným použitím korektív dobrých mravov a poctivého obchodného styku. Súd prvej inštancie sa nemal vysporiadať ani s návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré žalovaný 1/ uplatnil. Odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie sa s týmito otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal, a to v odsekoch 24., 26., 27. a 29. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný 1/ nesúhlasí s tým, aké závery k týmto otázkam súd prvej inštancie prijal, nemôže ísť o nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

Povaha týchto námietok uplatnených žalovaným 1/ zodpovedá namietaniu nesprávneho právneho posúdenia veci a nie nesprávnemu procesnému postupu súdu.

60. Súd prvej inštancie k dôkazom, ktorých vykonanie navrhoval žalovaný 1/, uviedol, že tieto nevykonával z dôvodu, že by nemali vplyv na rozhodnutie veci. Pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bol rozhodujúci právny názor odvolacieho súdu a právne posúdenie uzatvorených zmlúv. Súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že žalovaným 1/ navrhované dôkazy týkajúce sa výšky a titulu žalovanej sumy, považuje za účelové, keďže sa žalovaný 1/ v konaní procesne bránil tým, že svoj záväzok voči žalobcovi riadne splnil. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným názorom súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie totiž uzavrel, že nárok žalobcu, je čo do právneho dôvodu a výšky, nesporný. V tomto závere súdu prvej inštancie odvolací súd nevzhladol nelogickosť alebo nedostatočné vysporiadanie sa s otázkami, ktoré v konaní vznikli (odsek 58. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Pokiaľ súd prvej inštancie nepovažoval právny dôvod a výšku žalobcom uplatneného nároku za spornú, vykonávanie dôkazov k tejto otázke by bolo skutočne neefektívne, ne hospodárne a nemalo by ani vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej. Je pritom na úvahe súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C. s. p., § 120 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ táto úvaha nie je zjavne nelogická a súd poskytne sporovej strane odôvodnenie, prečo navrhované dôkazy nevykonával, nie je možné hovoriť o nesprávnom procesnom postupe súdu. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k ostatným dôkazom navrhovaným žalovaným 1/. Tieto dôkazy sa týkali preukázania plnenia prijatého žalovaným 2/. Uvedené dôkazy považoval súd prvej inštancie za bezpredmetné z dôvodu už prijatého právneho záveru, že žalovaný 1/ sa nemohol zbaviť svojho záväzku, ak plnil žalovanému 2/ (súd prvej inštancie v odseku 29. zjavne nesprávne zamenil označenie žalovaného 1/ a žalovaného 2/). Potom ani preukazovanie výšky poskytnutého plnenia žalovanému 2/ nie je podstatné pre rozhodnutie tejto veci. Ani v tomto závere súdu prvej inštancie odvolací súd zjavnú nesprávnosť alebo nedostatočné prihliadnutie na ostatné skutkové zistenia, prípadne obsah spisu, nezistil. Z uvedených dôvodov odvolací súd nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a nesprávny procesný postup súdu v prípade nevykonania navrhovaných dôkazov, nevzhladol.

61. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie ultra petitem, keďže žalobca svojím podaním z 8. februára 2018 žiadal priznať istinu vo výške 4 732 913,68 eur, úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eur a žalobu vzal späť v časti úrokov z omeškania vo výške 1.308.509,79 eur. Súd prvej inštancie ale žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 3 068 954,- eur. V tejto námietke je potrebné dať žalovanému 1/ za pravdu. Žalobca v podaní z 8. februára 2018 na výzvu súdu prvej inštancie špecifikoval svoj nárok uplatnený v tomto konaní, a to ako istinu vo výške 4 732 913,68 eur a úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eur, pričom žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 1 308 509,79 eur zobral žalobca týmto podaním späť. K uplatneným úrokom z omeškania žalobca uviedol, že v podaní z 16. júna 2015 uviedol výšku úrokov z omeškania 3.068.954,- eur, avšak v tomto vyčíslení sa nachádzala chyba v písaní a počítaní, pričom správne mali byť úroky z omeškania uplatnené vo výške 3 068 946,09 eur.

62. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ úroky z omeškania vo výške 3 068 954,- eur, t. j. o 7,91 eur viac, než žalobca žiadal v súlade so špecifikáciou svojho nároku zo dňa 8. februára 2018. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. v časti, ktorou bol žalobcovi priznaný voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 068 954,- eur, v súlade s § 388 C. s. p. zmeniť tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eur. Vzhľadom na to, že išlo o chybu v písaní a počítaní prevzatú súdom prvej inštancie a pôvodne vyčíslená výška úrokov z omeškania v slovenských korunách bola vyčíslená správne, nebolo potrebné v časti 7,91 eur rozhodovať o zamietnutí žaloby (keďže žalobca zaplatenie tejto sumy žalobou nežiadal) a ani o zastavení konania (žalobca vzhľadom na to, že zaplatenie tejto sumy žalobou nežiadal, nemohol ju v tejto časti svojím podaním z 8. februára 2018 ani zobrať späť).

63. Aj žalovaný 2/ vo svojom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Súd

prvej inštancie podľa žalovaného 2/ konal s osobou, ktorá mala protichodné záujmy k žalovanému 2/, žalovanému 2/ bolo znemožnené zúčastniť sa pojednávania dňa 20. októbra 2020 a súd prvej inštancie porušil právo žalovaného 2/ konať vo svojom jazyku.

64. K námietke žalovaného 2/, že súd prvej inštancie konal do 31. mája 2004, kedy bolo žalovanému 2/ doručené predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 8. júna 2004, s osobou (vedúci organizačnej zložky), ktorá mala protichodné záujmy so záujmami právnickej osoby, odvolací súd uvádza, že právna úprava, na ktorú poukázal žalovaný 2/ a podľa ktorej mal súd prvej inštancie v danom čase nesprávne postupovať, ešte účinná nebola. Podľa § 21 ods. 3 O. s. p. za právnickú osobu nemôže konať ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby. Citovaná právna úprava bola do Občianskeho súdneho poriadku začlenená zákonom č. 384/2008 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to s účinnosťou od 15. októbra 2008. Postup súdu prvej inštancie v rokoch 2001 až 2004 preto nemohol byť v rozpore s právnou úpravou, ktorá ešte v tom čase platná ani účinná nebola. Zároveň súd prvej inštancie v tomto čase (2001-2004) ani nemal vedomosť o tom, že by v obchodnom registri riadne zapísaný vedúci organizačnej zložky mal konať v rozpore so záujmami žalovaného 2/. Uvedené žalovaný 2/ namietal až na pojednávaní dňa 08.06.2004. Žalovaný 2/ následne na pojednávaní dňa 08.06.2004 a ani vo svojich podaniach, nenamietal, že by mu bolo upreté právo konať pred súdom. V týchto úkonoch (ako už odvolací súd uviedol pri odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) žalovaný 2/ ani nenamietal nedostatok právomoci súdu z dôvodu existencie rozhodcovskej doložky. Pojednávania, ktoré sa mali uskutočniť v dňoch 21. februára 2002 a 7. októbra 2002 boli odročené, nevykonávalo sa na nich žiadne dokazovanie. Súd prvej inštancie vo svojom predchádzajúcom rozsudku z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/01-286, ani neuviedol, že by na niektoré námietky, vyjadrenia alebo návrhy žalovaného 2/ z dôvodu ich oneskoreného uplatnenia žalovaným 2/ neprihliadal, naopak sa s námietkami žalovaného 2/ vznesenými v prvoinštančnom konaní v odôvodnení rozsudku vysporiadal. Z uvedených dôvodov nemohlo ísť o nesprávny procesný postup súdu, ktorý by navyše naplňal intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces.

65. Žalovaný 2/ namieta aj znemožnenie účasti na pojednávaní dňa 20. októbra 2020 z dôvodu vyhláseného núdzového stavu v Slovenskej republike a aj v Českej republike a s tým súvisiacich protipandemických opatrení obmedzujúcich pohyb osôb. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že na súdnom pojednávaní uskutočnenom dňa 20. októbra 2020 sa zúčastnili dvaja právni zástupcovia žalovaného 2/. Žalovaný 2/ po doručení predvolania na pojednávanie nenavrhol odročenie pojednávania a na samotnom pojednávaní právni zástupcovia žalovaného 2/ ani nenamietali, že žalovanému 2/ bolo znemožnené zúčastniť sa na pojednávaní. Právni zástupcovia žalovaného 2/ sa na pojednávaní dňa 20. októbra 2020 vyjadrovali k veci samej. Pokiaľ žalovaný 2/ nenavrhol odročenie pojednávania, na pojednávaní sa zúčastnili jeho právni zástupcovia a ani tí na pojednávaní nenavrhli odročenie pojednávania z dôvodu znemožnenia osobnej účasti žalovaného 2/, súd prvej inštancie sa nemohol dopustiť nesprávneho procesného postupu. Súd prvej inštancie mal riadne vykázané doručenie predvolania na pojednávanie žalovanému 2/ a účasť dvoch právnych zástupcov žalovaného 2/ na pojednávaní. Následné namietanie znemožnenia účasti na pojednávaní žalovanému 2/ sa odvolaciu súdu z tohto dôvodu javí ako snaha o hľadanie čisto formálneho dôvodu pre dôvodnosť podaného odvolania, bez toho, aby skutočne prišlo k porušeniu procesných práv sporovej strany. Z uvedených dôvodov, ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa nedopustil nesprávneho procesného postupu.

66. Žalovaný 2/ ďalej namieta porušenie práva konať vo svojom jazyku. Členovia štatutárneho orgánu žalovaného 2/ sú štátnymi občanmi Českej republiky a predsedníčka predstavenstva má gruzínsku národnosť. Predsedníčka predstavenstva tak podľa žalovaného 2/ mala právo konať v materinskom jazyku (v gruzínčine alebo ruštine) a miesto predsedu predstavenstva v češtine. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebola ani raz žalovaným 2/ uplatnená žiadosť o pribratie tlmočníka a rovnako nebolo namietané ani porušenie práva žalovaného 2/ konať vo svojom jazyku. Túto námietku žalovaný 2/ neuplatnil ani po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a prvýkrát ju uplatnil až v odvolaní proti poslednému

rozsudku súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že predsedníčka predstavenstva žalovaného 2/ má gruzínsku národnosť ani nemala byť súdu ako známa bez oznámenia sporovej strany, preto súd ani nemal dôvod zvažovať pribratie tlmočníka. Žalovaný 2/ v konaní podával vyjadrenia a návrhy aj v českom jazyku, a to podanie zo dňa 30. augusta 2004 (č. l. 191), 8. novembra 2004 (č. l. 279a), 3. mája 2005 (č. l. 315), 21. decembra 2005 (č. l. 382a), 27. decembra 2006 (č. l. 406) a ďalšie, ktoré súd riadne akceptoval. Odvolací súd poukazuje aj na príbuznosť českého a slovenského jazyka a ich vzájomnú zrozumiteľnosť. Uvedená príbuznosť českého a slovenského jazyka sa prejavuje aj v prípade prekladu listinných dôkazov predložených do konania, ktoré podľa § 51 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, nie je potrebné z českého jazyka do slovenského jazyka prekladať. Z uvedených dôvodov nemohlo prísť k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie a tým k znemožneniu uplatňovania procesných práv.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

67. Žalovaný 2/ uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Žalovaný 2/ vo svojom odvolaní poukázal na kauzu vodárov, v ktorej vystupuje žalobca a o ktorú sa mali zaujímať aktuálne trestne stíhané osoby a sudca v nej mal prijať úplatok za rozhodnutie v prospech žalobcu. Pokiaľ mohlo dôjsť k ovplyvňovaniu súdu v obdobnej kauze, žalovaný 2/ uvádza, že nemá záruku, že sa tak nemohlo stať aj v tejto veci. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti správne poukázal na teóriu zdania nezaujatosti, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa takým aj objektívne javiť. Odvolací súd ale uvádza, že v prípade posudzovania nestrannosti sudcu je relevantnou len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Nie je rozhodujúce, ako sa nestrannosť sudcu subjektívne javí strane sporu, ale to, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré zakladajú legitímne pochybnosti o tom, že sudca nie je nestranný. Objektívnu nestrannosť pritom nie je možné chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho bude automaticky vylučovať z prejednávania a rozhodovania veci.

68. Podľa odvolacieho súdu v námietkach žalovaného 2/ absentuje práve aspekt objektívnych a konkrétnych okolností, viažucich sa k tu prejednávanej veci, ktoré by vzbudzovali dôvodné pochybnosti o nestrannosti sudcov, ktorí vec rozhodovali na súde prvej inštancie. Žalovaný 2/ tento odvolací dôvod odôvodnil možným ovplyvňovaním rozhodnutia vo veci v inom konaní, kde vystupoval žalobca a skutočnosťami vyplývajúcimi z výsluchu obvinenej v nesúvisiacom trestnom konaní, kde mala byť spomenutá konverzácia o možnom ovplyvňovaní senátu, ktorého členom mala byť členka senátu rozhodujúca v tejto veci, avšak opäť nie v súvislosti s tu prebiehajúcim sporom. Uvedené tvrdenia, ktoré sa týkajú iných sporov a sú preto vo vzťahu k tejto veci v rovine špekulácií, podľa odvolacieho súdu nedosahujú atribút konkrétnosti (vo vzťahu k tomuto sporu) a dostatočnej intenzity na to, aby pri členkách senátu, ktoré vec rozhodli na súde prvej inštancie, bolo narušené objektívne zdanie ich nestrannosti. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nezistil naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.

69. Žalovaný 2/ namieta aj inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 27.05.2011 elektronicky a osobne žiadosť o nahliadnutie do spisu a po dobu jeden a pol mesiaca mu bolo znemožnené do súdneho spisu nahliadnuť. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že sa nedotýka konania pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku, ktorý je napadnutý odvolaním žalovaného 2/, ale týkalo sa postupu súdu v predchádzajúcom odvolacom konaní. Žalovanému 2/ bolo následne umožnené do súdneho spisu nahliadnuť. Skutočnosť, že bolo v predchádzajúcom odvolacom konaní sporovej strane umožnené nahliadnutie do súdneho spisu s oneskorením, neznemožnilo žalovanému 2/ uplatňovanie procesných práv v konaní pred súdom prvej inštancie, nemá vplyv na správnosť rozsudku súdu prvej

inštancie a v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu už tento nedostatok bol odstránený a žalovaný 2/ mohol v konaní riadne uplatňovať všetky procesné práva vyplývajúce mu z Civilného sporového poriadku.

70. Žalovaný 2/ pri tomto odvolacom dôvode zopakoval aj námietku chýbajúcich podaní v súdnom spise, v ktorých mal byť namietaný aj nedostatok právomoci súdu z dôvodu rozhodcovskej doložky. S námietkou existencie rozhodcovskej doložky a chýbajúcich podaní žalovaného 2/ z roku 2004 sa už odvolací súd vysporiadal pri namietanom nedostatku procesných podmienok (odsek 50. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Vo vzťahu k namietanému chýbajúcemu podaniu žalovaného 2/ zo dňa 19. decembra 2011, doručenému najvyššiemu súdu dňa 22. decembra 2011, odvolací súd uvádza, že toto podanie žalovaného sa nachádza v súdnom spise na č. l. 580. Trestné oznámenie z 2. marca 2011 doručené s podaním žalovaného 2/ najvyššiemu súdu dňa 8. marca 2011 sa nachádza v súdnom spise na č. l. 574a a nasledujúcich listoch. Uznesenie Ústavného súdu z 27. januára 2022,, sp. zn. IV. ÚS 45/2012, o odmietnutí ústavnej sťažnosti žalovaného 1/ ako zjavne neopodstatnenej, sa v súdnom spise nachádza na č. l. 690, ako príloha podania žalovaného 2/ z 25. júna 2012. Doplnenie (úprava) podnetu na mimoriadne dovolanie zo dňa 22. apríla 2009, je prílohou podania Generálnej prokuratúry zo dňa 24. apríla 2009, ktoré je v súdnom spise založené na č. l. 497. V prípade údajne chýbajúceho čísla listu 496 v súdnom spise, odvolací súd uvádza, že pod týmto číslom listu je evidovaná doručenka, ktorá je založená pri č. l. 494, a to z toho dôvodu, že pri nahliadnutí do súdneho spisu uskutočneného členkou štatutárneho orgánu žalovaného 2/ dňa 22. apríla 2009, o čom je úradný záznam vedený na č. l. 495, bol žalovanému 2/ doručovaný rovnopis mimoriadneho dovolania, k čomu bola podpísaná doručenka. Doručenka s č. l. 496 sa následne založila k pokynu na doručovanie, ktorý sa nachádza na č. l. 494. Vyjadrenie žalovaného 2/ zo dňa 14. septembra 2011 v súdnom spise založené nie je, avšak žalovaný 2/ doposiaľ nepreukázal, že by vyjadrenie zo dňa 14. septembra 2011 súdu doručil. Aj vo svojom neskoršom vyjadrení z 23. augusta 2012 žalovaný 2/ poukazoval na dve svoje predchádzajúce vyjadrenia, a to vyjadrenie zo dňa 14. septembra 2011 (ktoré má údajne absentovať v súdnom spise) a na vyjadrenie zo dňa 9. marca 2012, ktoré sa nachádza v súdnom spise. K tomuto vyjadreniu však priložil len vyjadrenie zo dňa 9. marca 2012, a to z dôvodu že naň vo svojom vyjadrení poukazoval. Rovnako však vo vyjadrení poukazoval na svoje vyjadrenie z 14. septembra 2011, ktoré ale ako prílohu už nepriložil. Najvyšší súd preto nemá preukázané, že by žalovaný 2/ skutočne súdu doručil vyjadrenie z 14. septembra 2011. Nič nebránilo žalovanému 2/, pokiaľ mal za to, že uvedené vyjadrenie nebolo riadne najvyšším súdom prijaté a založené do súdneho spisu, toto vyjadrenie opätovne predložiť aj s dokladom (pečiatka podateľne, doklad o odovzdaní na poštovú prepravu) o tom, že vyjadrenie súdu riadne doručil. Uvedené námietky sa zároveň týkajú predchádzajúceho odvolacieho konania a netýkajú sa následného konania pred súdom prvej inštancie a aktuálneho odvolacieho konania, preto nie sú vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu ani podstatné. Žalovanému 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo znemožnené podávať vyjadrenia, tieto sú riadne zažurnalizované a súd prvej inštancie na ich obsah prihliadal, čo žalovaný 2/ ani nenamietal.

71. Iná vada konania je podľa žalovaného 2/ naplnená aj tým, že súd prvej inštancie konal v pôvodnom prvoinštančnom konaní s vedúcim organizačnej zložky, ktorého záujmy boli v rozpore so záujmami žalovaného 2/. S týmto sa odvolací súd vysporiadal už v odseku 64. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

72. Žalovaný 2/ zároveň uplatnil námietku, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so zánikom pôvodného žalovaného 1/ a vznikom troch nástupníckych spoločností. Vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie podľa žalovaného 2/ absentuje, či sa konanie voči pôvodnému žalovanému 2/ (Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s.) a pôvodnému žalovanému 3/ (Tepláreň Košice, a.s.) zastavilo alebo inak procesne vyriešilo. Odvolací súd uvádza, že na súdnom pojednávaní dňa 7. septembra 2004 súd riešil otázku právneho nástupníctva po pôvodnom žalovanom 1/ (Slovenské elektrárne, a.s., v skratke: SE, a.s., IČO: 31 380 751) a na tomto pojednávaní bol prítomný aj právny zástupca žalovaného 2/, ktorý právne nástupníctvo žalovaného 1/, zistené na základe predloženej notárskej zápisnice, nenamietal. Žalovaný 2/ túto skutočnosť (právne nástupníctvo po pôvodnom žalovanom 1/) nenamietal ani po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a namietal ju prvýkrát až v odvolaní proti tu preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu by

preto malo ísť o novotu, ktorá nespĺňa žiadnu z výnimiek uvedených v § 366 písm. a/ až d/ C. s. p. a odvolací súd by na ňu preto nemal prihliadať. Odvolací súd i napriek tomu k tejto odvolacej námietke z pohľadu prípadných procesných pochybení súdu prvej inštancie uvádza, že súd prvej inštancie sa nedopustil nesprávneho procesného postupu alebo inej vady v konaní, pokiaľ o tom, že v konaní bude ďalej konať len s aktuálnym žalovaným 1/, nevydal žiadne procesné rozhodnutie. V prípade postupu podľa § 107 ods. 4 O. s. p. súd nevydával žiadne rozhodnutie, ale ďalej konal so zisteným právnym nástupcom (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/367/2013). Podľa právnej úpravy upravenej v § 64 C. s. p. sa už na rozdiel od úpravy obsiahnutej v § 107 ods. 4 O. s. p. vyžaduje vydanie osobitného rozhodnutia, v čase zániku pôvodného žalovaného 1/ (20. januára 2002), však bola ešte účinná právna úprava obsiahnutá v § 107 ods. 4 O. s. p. Podľa odvolacieho súdu by žalovaný 2/ ani nemohol namietat okolnosti právneho nástupníctva žalovaného 1/, prípadne nesprávne rozhodnutie o pokračovaní v konaní s aktuálnym žalovaným 1/, keďže išlo výlučne o procesný vzťah žalobcu a pôvodného žalovaného 1/. Aj v prípade, ak by súd vydal rozhodnutie o pokračovaní v konaní s aktuálnym žalovaným 1/, žalovaný 2/ by nebol oprávnený proti nemu podať odvolanie, keďže by nebolo vydané v jeho neprospech.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.

73. Žalovaný 1/ namieta aj nevykonanie dôkazov vo vzťahu k preukázaniu existencie, titulu a výšky žalovanej pohľadávky, ďalej dôkazov v súvislosti s postúpením pohľadávok na OFZ Trading, a.s. a vysporiadaním vzťahov medzi žalobcom a žalovaným 2/. Žalovaný 1/ namieta aj nevykonanie výsluchov osôb, ktoré vystavili jednotlivé jednostranné započítania. Odvolací súd sa už s touto námietkou žalovaného 1/ vysporiadal v odseku 60. odôvodnenia tohto rozsudku. Obsahovo zhodne ju žalovaný 1/ uplatnil aj pri odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Je úlohou a zároveň zodpovednosťou súdu dôsledne zvážiť návrhy strán na vykonanie dokazovania a určiť, ktoré z nich vykoná. Pokiaľ návrhy strán na vykonanie dokazovania sú neúčelné, vzhľadom na to, že ich vykonanie a skutkové zistenia z nich vyplývajúce nemôžu zmeniť v konaní už nesporné skutočnosti, prípadne z nich majú vyplývať skutkové zistenia, ktoré ani nie sú podstatné pre rozhodnutie veci, nie je nesprávnym procesným postupom súdu, ak takéto dôkazy nevykoná. Takéto návrhy na vykonanie dôkazov nie sú ani dôvodom pre úspešné uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vykonanie žalovaným 1/ navrhovaných dôkazov nie je potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu preto odvolací súd nezistil.

74. Žalovaný 2/ vo svojom odvolaní rovnako namieta nevykonanie navrhnutých dôkazov. Súd prvej inštancie podľa žalovaného 2/ nevykonával navrhované výsluchy svedkov (bývalého vedúceho organizačnej zložky, štatutárnych zástupcov a členov manažmentu žalobcu, sprostredkovateľov) a listinné dôkazy z vyšetrovacích spisov. Žalovaný 2/ bol výzvou súdu z 1. júna 2015, doručenou 8. júna 2015, vyzvaný, aby v lehote 15 dní do dňa doručenia výzvy súdu oznámil, aké dôkazy navrhuje v konaní vykonať, prípadne, či má iné návrhy na vykonanie dokazovania. Žalovaný 2/ súdu dňa 21. decembra 2015 doručil vzájomný návrh voči žalobcovi, ktorého súčasťou neboli žiadne návrhy na vykonanie dokazovania. Ani vo vyjadrení zo dňa 9. februára 2016, doručenému súdu dňa 11. februára 2016, žalovaný 2/ neoznačil dôkazy, ktorých vykonanie navrhuje. Žalovaný 2/ bol opätovne výzvou súdu zo dňa 19. októbra 2017, doručenou 26. októbra 2017, vyzvaný na označenie a predloženie dôkazov, ktoré žalovaný 2/ navrhuje vykonať, v lehote 20 dní odo dňa doručenia výzvy, s poučením, že na neskôr uplatnené návrhy súd už nebude prihliadať. Žalovaný 2/ súdu žiadne podanie, v ktorom by špecifikoval svoje návrhy na vykonanie dokazovania, nedoručil. Rovnako na pojednávaní uskutočnenom 20. októbra 2020 žalovaný 2/ žiadne dôkazy vykonať nenavrhol a súd v zápisnici uviedol, že sporové strany zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na dokazovanie. Pokiaľ žalovaný 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol vykonanie dôkazov, nemôže v odvolaní dôvodne namietat, že súd prvej inštancie ním navrhované dôkazy nevykonával. Z uvedeného dôvodu je tento odvolací dôvod žalovaným 2/ uplatnený nedôvodne.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.

75. Žalovaný 1/ namieta aj nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Podľa žalovaného 1/ v konaní nebol preukázaný nárok žalobcu, čo do právneho dôvodu a výšky. Zároveň v Zmluve o Združení Dunaj a ani v Metodike finančných a zúčtovacích vzťahov sa nikde neuvádza, že žalovaný 1/ je povinný uhrádzať náklady súvisiace s vodohospodárskou prevádzkou vodného diela Gabčíkovo priamo žalobcovi. K uvedeným námietkam žalovaného 1/ odvolací súd už opakovane uvádza, že žalovaný 1/ sa v konaní bránil tým, že svoj záväzok voči žalobcovi riadne splnil prostredníctvom žalovaného 2/. S uvedeným sa zhoduje aj obsah súdneho spisu, kde boli žalovaným 1/ uplatnené tvrdenia a predkladané dôkazy, že žalovaný 1/ mal plniť svoj záväzok voči žalobcovi komisionárovi poverenému vymáhaním týchto pohľadávok, ktorým bol žalovaný 2/. V tomto smere bolo vedené dokazovanie, ako aj právne posúdenie veci. Existencia nároku žalobcu a jeho výška bola preto od začiatku konania nesporná. Sporným bolo, či takýmto plnením žalovaného 1/ prišlo k splneniu jeho záväzku voči žalobcovi. Na (ne)spornosti existencie a výšky nároku žalobcu nemôže nič zmeniť právne posúdenie vykonané dovolacím súdom, ktorého výsledkom je právny záver, že plnenie tak ako bolo uskutočnené žalovaným 1/, nie je možné považovať za splnenie jeho záväzku voči žalobcovi. Je pochopiteľné, že žalovaný 1/ sa po tomto právnom názore vyslovenom dovolacím súdom snaží zmeniť svoju procesnú obranu, avšak už v predchádzajúcom konaní prijaté skutkové závery sú v rozpore s týmito novými tvrdeniami žalovaného 1/, pričom skutkové závery v tomto smere neboli žiadnym spôsobom spochybnené dovolacím a ani odvolacím súdom. Nové tvrdenia žalovaného 1/ o tom, že nárok žalobcu v skutočnosti nie je vôbec opodstatnený, sú tak v rozpore s doterajšími prostriedkami procesného útoku a obrany uplatnenými žalovaným 1/, s jeho správaním smerujúcim k splneniu týchto záväzkov voči žalobcovi, ktoré bolo v konaní preukázané (aj keď nemalo za následok splnenie záväzkov voči žalobcovi) a s ostatnými v konaní predloženými dôkazmi. Odvolací súd preto nemôže dospieť k záveru o nesprávnych skutkových zisteniach v tejto otázke

76. Žalovaný 2/ namieta v prípade nesprávnych skutkových zistení súdom prvej inštancie zistenú odplatu v komisionárskej zmluve vo výške 6,75 %. Podľa žalovaného 2/ mala byť odplata pre žalovaného 2/ v komisionárskej zmluve dohodnutá vo vyššej výške. Odvolací súd uvádza, že výška odplaty 6,75 % v komisionárskej zmluve bola zistená z kópie komisionárskej zmluvy predloženej žalobcom (č. l. 270) a z originálu komisionárskej zmluvy predloženej žalobcom na súdnom pojednávaní dňa 7. decembra 2004 súdu a žalovaným 1/ a 2/ k nahliadnutiu. K tomuto predloženému originálu žalovaný 2/ namietal, že v porovnaní s kópiou, ktorú mal k dispozícii žalovaný 2/, sa podpisy a pečiatka žalovaného 2/ nachádzajú na inom mieste. Na to žalobca uviedol, že existuje šesť exemplárov komisionárskej zmluvy, preto nie je vylúčené, že sa pečiatky a podpisy nachádzajú nie na rovnakých miestach. Žalovaný 2/ následne doplnil, že má za to, že podpisy bývalého vedúceho organizačnej zložky na fotokópiách, ktoré má k dispozícii, nie sú originálnymi podpismi bývalého vedúceho organizačnej zložky, k uvedenému však žiadne dôkazy nedoplnil a ani nenavrhol vykonať. Dôkazom, ktorý žalovaný 2/ k tejto skutočnosti predložil, bol jedine článok v novinách, v ktorom sa uvádzalo, že provízia podľa komisionárskej zmluvy mala byť 13 %. Žalovaný 2/ si z tohto dôvodu uplatnil aj vzájomný návrh vo výške 23 292 020,- Sk, ktorý bol následne súdom prvej inštancie posúdený ako kompenzačná námietka (keďže žalovaný 2/ nepožadoval zaplatiť viac ako žalobca), pričom súd prvej inštancie ju v predchádzajúcom rozsudku posúdil ako nedôvodnú. V konaní nebolo sporné, že žalobca žalovanému 2/ zaplatil za činnosť podľa komisionárskej zmluvy odplatu vo výške 13 500 000,- Sk, čo malo zodpovedať odplate vo výške 6,75 % za pohľadávky, ktoré boli žalobcovi riadne uhradené, čo zodpovedalo aj v konaní predloženej komisionárskej zmluve. Žalovaný 2/ následne v konaní neprodukoval žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval opak a svoje tvrdenie o vyššej výške odplaty, ktorá by mu mala patriť podľa komisionárskej zmluvy, už ani v konaní pred súdom prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom, neuplatnil. Sprostredkovateľská zmluva, ktorú žalovaný 2/ priložil k odvolaniu, nebola doposiaľ súdu ako listinný dôkaz predložená. Preto aj samotné tvrdenie o tom, že odplata vo výške 6,75 % dohodnutá medzi komisionárom a komitentom neobstoí, pretože komisionár si so sprostredkovateľom mal dohodnúť vyššiu províziu, v dôsledku čoho by bol komisionár v strate, čo nedáva hospodársky význam, je novým tvrdením žalovaného 2/ a predložená sprostredkovateľská zmluva je novým dôkazom. Ide o novoty, pre použitie ktorých v odvolacom konaní nie je splnená žiadna z výnimiek upravená v § 366 C. s. p. Pokiaľ žalovaný 2/ tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe týchto skutočností k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd sa s touto námietkou žalovaného 2/ nemôže stotožniť.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p.

77. Žalovaný 2/ namieta, že sú v konaní prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a zistený skutkový stav preto neobstojí. Za tieto prostriedky považuje pokračujúce trestné konanie v trestnej veci súvisiacej s touto vecou a navrhuje zapožičanie trestného spisu. Uvedené trestné konanie sa má týkať sprostredkovateľa, s ktorým žalovaný 2/ ako komisionár uzatvoril zmluvu o sprostredkovaní, v súvislosti s ktorou žalovaný 2/ namieta v odvolaní aj nesprávne zistenú výšku odplaty podľa komisionárskej zmluvy. Z uvedených tvrdení žalovaného 2/ ale nevyplýva, že by išlo o dôkaz, ktorý by žalovaný 2/ nemohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Sám žalovaný 2/ uvádza, že zapožičanie trestného spisu mal navrhovať už vo svojom podaní z 5. februára 2018. Z tohto podania žalovaného 2/ zároveň nevyplýva, že by žalovaný 2/ navrhoval zapožičanie trestného spisu. Žalovaný 2/ v ňom len poukázal na prebiehajúce trestné konanie v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorú súd žiadal žalovaného 2/ predložiť a ktorú žalovaný 2/ predložiť nevedel. Vo vyšetrovacom spise sa uvedená zmluva podľa žalovaného 2/ mohla nachádzať. Uvedené však žalovaný 2/ netvrdil v súvislosti s výškou odplaty z komisionárskej zmluvy, ale z dôvodu, že nevedel predložiť zmluvu o postúpení pohľadávok. Predpokladom úspešného uplatnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p. je uplatnenie takých prostriedkov procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré sporová strana v konaní pred súdom prvej inštancie bez svojej viny neuplatnila. Pokiaľ ich sporová strana v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnila, nejde o nové prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku v odvolacom konaní a sporová strana môže v tejto otázke uplatniť ostatné odvolacie dôvody. Pokiaľ ich sporová strana v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnila, musí ísť o také prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré je v odvolacom konaní možné uplatniť v súlade s § 366 písm. d/ C. s. p. Žalovaný 2/ v konaní rozporoval výšku odplaty, ktorá mu mala byť zaplatená podľa komisionárskej zmluvy, avšak tvrdenie, že by táto mala byť spochybnená výškou provízie dohodnutej v sprostredkovateľskej zmluve, uplatnil prvýkrát až v odvolaní. Nič mu pritom nebránilo v konaní pred súdom prvej inštancie včas túto skutočnosť tvrdiť a doložiť ju príslušnými dôkazmi. Z uvedeného dôvodu, nemôže byť odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p. v tejto otázke naplnený.

78. Žalovaný 2/ k odvolaniu priložil aj zápisnicu z výsluchu obvinenej (v inej trestnej veci), ktorý sa uskutočnil po vynesení rozsudku súdu prvej inštancie a preto skutočnosti z neho vyplývajúce nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie. Skutočnosti vyplývajúce z tejto zápisnice, boli zároveň dôvodom, pre ktorý žalovaný 2/ uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p. So samotnou námietkou možnej zaujatosti členov senátu rozhodujúcich vo veci na súde prvej inštancie sa odvolací súd vysporiadal v odsekoch 67. a 68. odôvodnenia tohto rozhodnutia a vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Ani prípadný výsluch svedkov a zapožičanie vyšetrovacieho spisu navrhované žalovaným 2/ na tomto závere odvolacieho súdu nemá potenciál nič zmeniť. Žalovaným 2/ označené trestné konanie nesúvisí s tu prejednávanou vecou. Z uvedeného dôvodu, vyhodnotil odvolací súd aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p. ako nedôvodný.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.

79. Žalovaný 1/ namieta aj nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného 1/ na základe vykonaného dokazovania a skutkových zistení dospel k nesprávnemu právnomu záveru v otázke existencie, titulu a výšky žalovanej pohľadávky. S uvedenou otázkou sa už odvolací súd vysporiadal pri žalovanom 1/ namietanom nevykonaní navrhovaných dôkazov a nesprávnych skutkových zisteniach. Táto otázka nespadá pod právne posúdenie veci, keďže žalovaný ňou nenamieta nesprávnu aplikáciu právnych predpisov, preto sa ňou odvolací súd pri tomto odvolacom dôvode nebude zaoberať.

80. Žalovaný 1/ ďalej namieta, že je nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, že je vylúčené, aby bez ďalšieho bolo predmetom zariadenia obchodnej záležitosti na základe komisionárskej zmluvy vymożenie pohľadávok s účinkami ich riadneho splnenia zo strany dlžníka; komisionár koná vo vlastnom

mene a preto môže vymáhať len pohľadávky, ktoré mu patria, a preto by komitent musel komisionárovi platne postúpiť pohľadávky, ktoré sú predmetom vymáhania. Podľa žalovaného 1/ komisionár koná na účet zastúpeného (komitenta), Obchodný zákonník nedefinuje pojem „určitá obchodná záležitosť“, neexistuje preto žiaden dôvod ani právna norma, ktoré by bránili tomu, aby v komisionárskej zmluve bolo dohodnuté, že komisionár bude vymáhať pohľadávky komitenta vo vlastnom mene a na účet komitenta a v rámci toho vykonávať akékoľvek úkony, vrátane postupovania pohľadávok a prijímania odplaty za ich postúpenie.

81. Odvolací súd uvádza k tejto odvolacej námietke žalovaného 1/ uvádza, že rovnako ako súd prvej inštancie, je viazaný právnym názorom vysloveným dovolacím súdom, podľa ktorého špecifiká nepriameho zastúpenia prakticky spravidla vylučujú, aby bez ďalšieho, bolo predmetom zariadenia obchodnej záležitosti na základe komisionárskej zmluvy aj vymożenie pohľadávky komitenta. Keďže komisionár koná vo vlastnom mene môže vymáhať len pohľadávky, ktoré mu patria. Nato, aby mohol vymáhať pohľadávku komitenta, musí mu ju tento zákonom predpísaným spôsobom postúpiť. Uvedený právny názor vyplýva z právneho posúdenia tejto veci dovolacím súdom, pričom po zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu, ako aj odvolacieho súdu, neprišlo k zmene skutkového stavu, ktorý by opodstatňoval odklon od tohto právneho názoru. Pokiaľ žalovaný 1/ namieta, že nič nebránilo zmluvným stranám si v komisionárskej zmluve dohodnúť, že komisionár bude v rámci vymáhania pohľadávok komitenta uskutočňovať akékoľvek úkony, vrátane postupovania pohľadávok komitenta na tretie osoby a prijímania odplaty za ich postúpenie od tretích osôb, odvolací k tomuto konštatuje, že žalobca a žalovaný 2/ uzatvorili komisionársku zmluvu bez toho, aby prišlo k postúpeniu pohľadávok žalobcu (komitenta) na žalovaného 2/ (komisionára). V súlade s citovaným právnym názorom dovolacieho súdu, potom žalovaný 1/ nemohol ani postupovať pohľadávky, ktoré mu nepatrili a nemohol ani na tieto pohľadávky prijímať plnenia s účinkom zániku pohľadávky patriacej žalobcovi ako komitentovi. Na uvedenom nič nemení ani princíp zmluvnej slobody, na ktorý žalovaný 1/ v odvolaní poukazuje, keďže neprišlo k postúpeniu pohľadávok na žalovaného 2/ a zároveň žalovaný 2/ konal vo vlastnom mene a nie v mene žalobcu.

82. Žalovaný 1/ ďalej namieta, že pokiaľ by žalobca postúpil pohľadávky na žalovaného 2/, majiteľom týchto pohľadávok by sa stal žalovaný 2/, ktorý by ich následne vymáhal vo svojom mene a na svoj účet (nešlo by už o žiadne nepriame zastúpenie) a nemohol by už konať ako komisionár. K tomuto odvolací súd uvádza, že v prípade uzatvorenej komisionárskej zmluvy, sa aspekt konania „na účet komitenta“ navonok voči tretím osobám nijak neprejavuje. Uvedený aspekt sa prejavuje vo vzťahu medzi komitentom a komisionárom v tom, že komisionár je povinný previesť na komitenta práva získané pri zariaďovaní záležitosti a vydať mu všetko, čo pritom získal a komitent je povinný ich prevziať (§ 585 Obchodného zákonníka) a komitent je povinný komisionárovi nahradiť náklady vzniknuté pri plnení záväzku podľa komisionárskej zmluvy, ak už nie sú zahrnuté v odplate (§ 588 Obchodného zákonníka). Komisionár by teda aj v prípade postúpenia pohľadávok konal vo vlastnom mene a na základe uzatvorenej komisionárskej zmluvy, by stále konal aj na účet komitenta, teda stále by ho viazala povinnosť z komisionárskej zmluvy vysporiadať sa s komitentom. Práve komisionárska zmluva, z ktorej konanie na účet komitenta vyplýva, by komitentovi zabezpečila povinnosť komisionára vydať mu získané práva a veci.

83. Žalovaný 2/ uzatvoril so žalobcom aj zmluvu o pristúpení k záväzku. Podľa žalovaného 1/ by postúpením pohľadávky prišlo k zániku pohľadávky žalobcu splynutím a neprichádzalo by už do úvahy ich vymáhanie. V uvedenom sa odvolací súd stotožňuje so žalovaným 1/, že postúpením pohľadávky na žalovaného 2/ by v tomto prípade prišlo k zániku pohľadávky. Uvedené však nie je spôsobené samotnou komisionárskou zmluvou, v nej dohodnutom obstaraní obchodnej záležitosti alebo právnym názorom dovolacieho súdu, ale tým, že ku komisionárskej zmluve pristúpila ďalšia právna skutočnosť (zmluva o pristúpení k záväzku), ktorú však právna úprava komisionárskej zmluvy nevyžaduje. To, že k uzavretiu zmluvy o pristúpení k záväzku prišlo v tomto prípade, nič nemení na tom právnom závere, že žalovaný 1/ sa plnením žalovanému 2/ ako komisionárovi nezbavil svojho záväzku voči žalobcovi.

84. Podľa žalovaného 1/ bolo potrebné na komisionársku zmluvu aplikovať výkladové pravidlá

obsiahnuté v § 266 Obchodného zákonníka. So zohľadnením všetkých okolností vedúcich k uzatvoreniu zmluvy a praxe, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ako aj následného správania strán, je podľa žalovaného 1/ potrebné uskutočniť taký výklad komisionárskej zmluvy, ktorý by viedol k záveru, že žalovaný 2/ mal konať pri vymáhaní pohľadávok v mene žalobcu a bol oprávnený v mene žalobcu vykonávať akékoľvek úkony, vrátane postúpenia pohľadávok. Podľa odvolacieho súdu ani na základe výkladových pravidiel nie je možné dospieť k záveru, že by žalobca oprávnil žalovaného 2/ konať pri vymáhaní pohľadávok v mene žalobcu. Žalovaný 1/ v tejto súvislosti poukázal na oznámenie žalobcu z 19. októbra 2000, v ktorom žalobca uviedol, že na základe komisionárskej zmluvy poveril žalovaného 2/ na vymożenie pohľadávok vo vlastnom mene a zároveň v tomto oznámení uviedol, že žalovaný 2/ bude zabezpečovať usporiadanie vzájomných pohľadávok v mene komitenta. S obsahom uvedeného oznámenia sa vysporiadal už dovolací súd, keď uviedol, že toto oznámenie malo informačný význam, bolo nekvalifikované a jeho obsah nie je jasný a odporuje si. Z tohto oznámenia preto podľa odvolacieho súdu nemôže vyplývať, a to vzhľadom aj na jednoznačný obsah komisionárskej zmluvy ako aj ostatnú komunikáciu medzi sporovými stranami, že by žalovaný 2/ bol pri vymáhaní pohľadávok oprávnený konať v mene žalobcu. Rovnako ani zo záznamov z rokovaní, na ktoré poukázal žalovaný 1/ nevyplýva, že by žalobca oprávnil žalovaného 2/ konať pri vymáhaní pohľadávok v mene žalobcu.

85. Žalovaný 1/ ďalej namieta, že vymáhanie pohľadávky komisionárom je potrebné považovať za zverenie majetku na predaj. Na právny režim pri nakladaní s pohľadávkou sa podľa žalovaného 1/ primerane použijú ustanovenia o právnych vzťahoch, ktorých predmetom je hnuťelná vec. Ak komisionár uzatvára s treťou osobou zmluvu vo vlastnom mene a na účet komitenta, k hnuťelným veciam, ktorých predaj je predmetom zmluvy a ktoré mu komitent za účelom ich predaja zveril, nenadobúda vlastnícke právo, komisionár je ale týmito hnuťelnými vecami oprávnený disponovať, napriek tomu, že mu nesvedčí vlastnícke právo. Podľa žalovaného 1/ je následne možné dospieť k záveru, že komisionár je oprávnený vo vlastnom mene a na účet komitenta postúpiť pohľadávky komitenta tretej osobe a k peňažným prostriedkom, ktoré komisionár získa z titulu odplaty za postúpenie pohľadávky nadobúda komitent vlastnícke právo ich odovzdaním komisionárovi. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že žalovaný 1/ ale pri tejto argumentácii opomína jednu podstatnú skutočnosť vyplývajúcu z komisionárskej zmluvy. Predmetom obchodnej záležitosti podľa komisionárskej zmluvy nebol predaj pohľadávok, ale ich vymożenie, teda získanie peňažného plnenia od konkrétneho dlžníka, nie ich postúpenie tretej osobe za odplatu. Žalovanému 2/ preto nemohli byť pohľadávky zverené za účelom ich predaja, pokiaľ ich postúpenie za odplatu nebolo predmetom obchodnej záležitosti podľa komisionárskej zmluvy. Nemožno potom aplikovať ani vetu prvú § 583 ods. 1 Obchodného zákonníka o hnuťelných veciach zverených komisionárovi na predaj.

86. Žalovaný 1/ ďalej poukázal na § 583 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, podľa ktorého vlastnícke právo k hnuťelným veciam získaným pre komitenta nadobúda komitent ich odovzdaním komisionárovi. Žalovaný 2/ ako komisionár získal pre komitenta peňažné prostriedky ako hnuťelnú vec, a to priamo od žalovaného 1/, ako aj od tretích osôb. Keďže peniaze majú charakter veci, podľa žalovaného 1/ k sumám získaným žalovaným 2/ nadobudol žalobca ako komitent vlastnícke právo okamihom ich prijatia. Odvolací súd uvádza, že žalovaný 2/ v tomto prípade nenadobudol peniaze ako hnuťelné veci. Žalovaný 2/ nadobudol na základe bezhotovostných platieb realizovaných v prospech jeho účtu v banke od žalovaného 1/ a od tretích osôb pohľadávkou voči banke vyplývajúcu zo zmluvy o bežnom účte. Žalovaný 2/ bol následne povinný zabezpečiť v súlade s § 585 Obchodného zákonníka vysporiadanie so žalobcom, čo však neučinil. Nemožno ale aplikovať § 583 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, keďže žalovanému 2/ neboli odovzdané hnuťelné veci.

87. V dôsledku postúpenia pohľadávok žalobcu žalovaným 2/ na spoločnosť OFZ Trading, a.s., podľa žalovaného 1/ nastala situácia, kedy tieto pohľadávky už nemôže žalobca voči žalovanému 1/ vymáhať, keďže prišlo k ich postúpeniu a žalobca už nie je veriteľom. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že žalovaný 2/ ako komisionár nekonal v mene žalobcu a neboli naňho ani postúpené pohľadávky žalobcu. Žalovaný 2/ ich preto nebol oprávnený vo vlastnom mene a ani v mene žalobcu postúpiť na tretie osoby. Žalobca je preto naďalej oprávnený tieto pohľadávky vymáhať.

88. Žalovaný 1/ namieta aj šikanózný výkon práva zo strany žalobcu, ktorý nemôže požívať právnu ochranu, a to pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka) a rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). S uvedenou námietkou žalovaného 1/ odvolací súd nesúhlasí. Zo žiadneho ustanovenia komisionárskej zmluvy, ani z iného dokumentu nevyplýva, že by žalovaný 2/ konal pri vymáhaní pohľadávok v mene žalobcu alebo že by žalobca naňho postúpil pohľadávky. Odvolací súd uznáva, že list označený Usporiadanie pohľadávok z 19. októbra 2000 bol zmätočný, keďže v ňom žalobca zároveň uviedol, že poveril žalovaného 2/, aby vo vlastnom mene zabezpečoval vymoženie ťažko vymáhateľných pohľadávok a zároveň uviedol, že toto oznámenie zasiela za účelom informovania o subjekte, ktorý bude v mene komitenta zabezpečovať usporiadanie vzájomných pohľadávok a záväzkov. Z tohto listu sa ale vzhľadom na jeho zmätočnosť nedalo jednoznačne dospieť ani k záveru, že by bol žalovaný 2/ oprávnený konať v mene žalobcu. Žalobca následne v liste adresovanom dňa 10. novembra 2000 pôvodnému žalovanému 1/ uviedol, že súčasne vám oznamujeme, že neexistuje žiaden právny a ani zmluvný dôvod, aby sme Vaším poukázaním finančných prostriedkov len na účet uvedenej firmy (žalovaného 2/ - pozn. odvolacieho súdu) v celom rozsahu pokladali záležitosť za uzavretú a príslušný dlh z Vašej strany voči Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š. p. Banská Štiavnica za definitívne splnený. ... Preto Vám s poľutovaním oznamujeme, nie však motivovaní snahou komplikovať stav vymoženia svojich pohľadávok, že tento úkon budeme považovať ako čiastkový krok, smerujúci k splneniu Vášho dlhu i zmluvného záväzku uvedenej firmy, zabezpečiť pripísanie finančných prostriedkov v konečnom dôsledku až na náš účet. Rovnaké stanovisko zaujal žalobca aj podľa záznamu z rokovania zo dňa 19. februára 2001, kde zástupca žalobcu uviedol, že do času riadneho pripísania peňažných prostriedkov na jeho bankový účet je nútený evidovať ako dlžníka pôvodného žalovaného 1/. Z uvedeného správania žalobcu nevyplýva úmysel zavádzať žalovaného 1/ a jeho právneho predchodcu, prípadne iné nečestné správanie žalobcu. Konanie žalobcu preto nemožno považovať za konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom alebo dobrými mravmi.

89. Žalovaný 1/ ďalej uvádza, že konal v dobrej viere po tom, ako mu bolo oznámené postúpenie pohľadávok žalobcu zo strany žalovaného 2/. Odvolací súd uvádza, že žalovaný 2/ nebol majiteľom týchto pohľadávok, nekonal v mene žalobcu a neboli mu tieto pohľadávky voči žalovanému 1/ ani postúpené, o čom by bol žalovaný 1/ informovaný. Žalovaný 1/ mal vedomosť o tom, že žalovaný 2/ koná vo vlastnom mene a so žalobcom má uzatvorenú len komisionársku zmluvu. Preto nemohol postupovať v dobrej viere v oznámenie žalovaného 2/ ako postupcu pohľadávok žalobcu, keď mal vedomosť o tom, že žalovanému 2/ tieto pohľadávky nepatria a nie je oprávnený konať ani v mene žalobcu, preto ich nebol ani oprávnený postúpiť.

90. Žalovaný 1/ v odvolaní namieta aj právny záver dovolacieho súdu, podľa ktorého sa dlžník nemôže zbaviť záväzku splnením spoludlžníkovi, s ktorým je zaviazaný spoločne a nerozdielne. Uvedený právny záver ale najvyšším súdom v uznesení z 22. júla 2010, č. k. 1MOboV/6/2009-555, konštatovaný nebol. Žalovaným 1/ v odvolaní citovaná časť zodpovedá tzv. konštatáčnej časti rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorom súd zhrnul argumenty generálneho prokurátora a neuvádzal vlastné posúdenie veci. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd touto námietkou žalovaného 1/ zaoberať nebude.

91. Žalovaný 1/ namieta aj nesprávne právne posúdenie premlčania úrokov z omeškania. Žalobca si ich podľa žalovaného 1/ uplatnil v žalobe neurčito a nie je zrejmé, či sa mali vzťahovať k faktúram uvedeným v žalobe. Konkretizovať, a teda riadne uplatniť, ich mal až podaním z 3. septembra 2004. Uvedená otázka podľa názoru odvolacieho súdu nespadá pod právne posúdenie veci. Predpokladom jej vyriešenia je posúdenie určitosti v žalobe uplatnených nárokov, v tejto otázke nie je potrebné uskutočniť výklad a aplikovať predpisy upravujúce premlčanie. Odvolací súd i napriek tomu uvádza, že sa stotožňuje s posúdením momentu uplatnenia nároku na zaplatenie úrokov z omeškania súdom prvej inštancie. Nárok na zaplatenie úrokov z omeškania bol žalobcom uplatnený v žalobe zo dňa 24. októbra 2001 a ich neskoršia špecifikácia nemá vplyv na určenie začiatku plynutia premlčacej doby. Argumentácia žalovaného 1/ o tom, že žalobca si mal v žalobe uplatniť úrok z omeškania k iným faktúram, než ktoré označil v žalobe, je nelogická. Pokiaľ si žalobca v žalobe uplatnil nárok na zaplatenie istiny špecifikovaný konkrétnymi faktúrami a v závere žaloby uviedol, že si taktiež uplatňuje úrok z

omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, a to až do času poukázania prostriedkov na účet žalobcu, z uvedeného možno jednoznačne dospieť k záveru, že takto uplatnený nárok sa týka dlžných pohľadávok špecifikovaných v žalobe, ktoré ešte neboli dlžníkom zaplatené.

92. Z uvedených dôvodov je žalovaný 1/ povinný plniť žalobcovi nárok vyplývajúci z neuhradených faktúr vystavených na základe Zmluvy o Združení Dunaj, a to spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/, ktorý k tomuto záväzku pristúpil.

93. Žalovaný 2/ pri nesprávnom právnom posúdení veci namieta, že vedúci organizačnej zložky, ktorý uzatvoril komisionársku zmluvu a zmluvu o pristúpení k záväzku nebol oprávnený konať v mene žalovaného 2/, ale len v rámci organizačnej zložky. Zo strany vedúceho organizačnej zložky išlo o jednoznačný exces a úkony sú preto podľa žalovaného 2/ neplatné. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného 2/ v časti nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd v prvom rade uvádza, že je potrebné posúdiť, či ide o otázky doteraz súdmi neriešené, ktoré vyplynuli z potreby aplikovať právny názor dovolacieho súdu týkajúci sa komisionárskej zmluvy, prípadne o otázky, na ktorých skúmanie súd prvej inštancie zaviazal odvolací súd svojim predchádzajúcim rozhodnutím (kolízia komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku) alebo ide o otázky, ktoré už boli súdmi v doterajšom konaní vyriešené a právne závery súdov v týchto otázkach neboli úspešne napadnuté opravnými prostriedkami žalovaného 2/, preto by už k ich opätovnému preskúmvaniu odvolací súd pristupovať nemal. V opačnom prípade by pri rozdielnom posúdení týchto otázok odvolacím súdom mohlo prísť k vydaniu prekvapivého rozhodnutia. Pri otázke excessu vedúceho organizačnej zložky pri podpisovaní komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku za žalovaného 2/ sa s touto otázkou už vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom predchádzajúcom rozsudku z 7. decembra 2004, č. k. 38Cb/83/2001-286, a odvolací súd v rozsudku z 19. marca 2008, č. k. 2Obo/259/2007-472. Súd prvej inštancie a odvolací súd vo svojich rozsudkoch uviedli, že tvrdenie, že vedúci organizačnej zložky nebol oprávnený konať za žalovaného 2/ sa zakladá na nesprávnom výklade § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka a je aj v rozpore s vyjadrením žalovaného 2/ v prvoinštančnom konaní, kde žalovaný 2/ namietal neplatnosť zmlúv z dôvodu, že ich vedúci organizačnej zložky podpísal až po svojom odvolaní z funkcie. Uvedené závery prevzal súd prvej inštancie aj do tu preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd sa s uvedeným právnym záverom stotožňuje a pre doplnenie uvádza, že organizačná zložka nedisponuje právnou subjektivitou, preto úkony, ktoré vedúci organizačnej zložky uskutočňuje, uskutočňuje za právnickú osobu (ako formu zákonného zastúpenia), ktorá organizačnú zložku zriadila. Zároveň v konaní nebolo preukázané a žalovaný 2/ to ani netvrdil, že by sa zmluvy netýkali organizačnej zložky, teda jej činnosti. Žalovaný 2/ tvrdil, že z dôvodu, že týmito zmluvami má byť viazaná právnická osoba, ktorá organizačnú zložku zriadila, došlo k excessu vedúceho organizačnej zložky. Oprávnenie vedúceho organizačnej zložky konať za právnickú osobu, ktorá organizačnú zložku zriadila, však vyplýva priamo zo zákona.

94. Žalovaný 2/ ďalej namieta, že zmluva o pristúpení k záväzku je absolútne neplatná pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku a obchádzanie obsahu a účelu zákona, keďže podľa § 581 Obchodného zákonníka nevznikajú komitentovi voči komisionárovi žiadne práva, pokiaľ to nie je výslovne dojednané. K uvedenému odvolací súd uvádza, že ide o otázku kolízie komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku, preto sa ňou bude zaoberať. V prípade rozporu s poctivým obchodným stykom (§ 265 Obchodného zákonníka) nie je následkom neplatnosť právneho úkonu. Súd v prípade výkonu práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, neprizná takému výkonu práva ochranu. Odvolací súd zároveň doplní, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd nezistil, že by výkon práva žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ bol v rozpore s poctivým obchodným stykom. Pokiaľ ďalej žalovaný 2/ poukazoval na § 581 Obchodného zákonníka, uvedené ustanovenie upravuje vznik práv a povinností komitenta vo vzťahu k tretím osobám, a nie vznik práv a povinností voči komisionárovi. Z uvedených dôvodov odvolací súd nezistil žiadne obchádzanie zákona alebo rozpor so zákonom.

95. Podľa žalovaného 2/ nemôže byť žalovaný 2/ súčasne dlžníkom a súčasne byť aj veriteľom pohľadávky. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu bolo totiž na to, aby mohol komisionár vymáhať

pohľadávky komitenta s účinkom ich splnenia plnením komisionárovi, potrebné uskutočniť postúpenie pohľadávky. Odvolací súd aj tu uvádza, že ide o otázku týkajúcu sa prípadnej kolízie komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku. Odvolací súd ale konštatuje, že v tu posudzovanom prípade k postúpeniu pohľadávky neprišlo, preto nemohlo prísť k zániku záväzku dlžníka voči komitentovi splnutím na základe zmluvy o pristúpení k záväzku. Odvolací súd zároveň dopĺňa, že komisionárska zmluva je svojím účelom tradične určená na obstaranie kúpy alebo predaja určitej veci, prípadne zabezpečenie uzatvorenia inej zmluvy. Preto pokiaľ si zmluvné strany dohodnú ako určitú obchodnú záležitosť v zmysle komisionárskej zmluvy vymoženie pohľadávky, teda uskutočnenie úkonov smerujúcich k splneniu záväzku tretej osoby voči komitentovi a nie uzatvorenie určitej zmluvy, je zrejmé, že niektoré ustanovenia upravujúce komisionársku zmluvu nebude možné použiť, prípadne ich bude potrebné použiť primerane.

96. Dovolací súd prijal právny názor, podľa ktorého na to, aby mohlo na základe uzatvorenej komisionárskej zmluvy prísť k splneniu záväzku dlžníka voči komitentovi plnením komisionárovi, bolo nevyhnutné, aby prišlo k postúpeniu pohľadávky komitenta na komisionára. Uvedený právny názor sa týka výkladu právnych noriem upravujúcich komisionársku zmluvu a dôsledkov inštitútu nepriameho zastúpenia. Skutočnosť, že zmluvné strany tak ale v tomto prípade nepostupovali (t. j. neprišlo k postúpeniu pohľadávky komitenta na komisionára) nemá za následok neplatnosť komisionárskej zmluvy. Komisionár stále mohol uskutočňovať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky, pričom dlžník by toto plnenie poskytol komisionárovi a komisionár by toto plnenie odovzdal komitentovi, čím by prišlo k vymoženiu pohľadávky. Týmto spôsobom žalovaný 2/ podľa komisionárskej zmluvy aj čiastočne plnil, za čo mu bola žalobcom poskytnutá odplata dohodnutá v komisionárskej zmluve. Takýto postup má ale za následok, že dlžník sa len samotným plnením komisionárovi nezbaví svojho záväzku voči komitentovi, ale je potrebné, aby komisionár toto plnenie odovzdal komitentovi. Preto samotný názor dovolacieho súdu nemá za následok neplatnosť tu posudzovanej komisionárskej zmluvy, pri uzatvorení ktorej zároveň neprišlo k postúpeniu pohľadávky a nemá za následok ani neplatnosť zmluvy o pristúpení k záväzku. Žalovaný 2/ v tomto prípade nevstúpil do postavenia veriteľa pohľadávok, ktoré mal vymáhať, preto mohol uzatvoriť aj zmluvu o pristúpení k záväzku bez toho, aby prišlo k zániku záväzku splnutím. Týmto odvolací súd poskytol žalovanému 2/ odpoveď aj na namietanú nemožnosť plnenia podľa komisionárskej zmluvy. Uvedený názor dovolacieho súdu je zároveň v súlade s požiadavkou uprednostnenia výkladu v prospech platnosti uzatvorenej zmluvy (m. m. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07).

97. Žalovaný 2/ ďalej namieta, že zmluva o pristúpení k záväzku ako akcesorický zabezpečovací vzťah mohla trvať najdlhšie po dobu trvania komisionárskej zmluvy, ktorá bola uzatvorená na dobu určitú do 31. marca 2001. Žalovaný 2/ ako komisionár z uzatvorenej komisionárskej zmluvy uzatvoril s komitentom aj zmluvu o pristúpení k záväzku, ktorého vymoženie mal podľa komisionárskej zmluvy obstaráť. Žalovaný 2/ tým pristúpil k záväzku žalovaného 1/, ktorý vyplýval z neuhradených faktúr vystavených žalobcom na základe Zmluvy o Združení Dunaj. V prípade tejto hmotnoprávnej námietky žalovaného 2/ týkajúcej sa zániku zmluvy o pristúpení k záväzku z dôvodu časového obmedzenia trvania komisionárskej zmluvy, odvolací súd uvádza, že táto námietka sa netýka otázky kolízie komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku a nebola v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaným 2/ ani uplatnená. Ide preto o novotu, ktorá nespĺňa žiadnu z výnimiek upravených v § 366 C. s. p. a odvolací súd by preto na ňu nemal prihliadať. Za účelom presvedčivosti rozhodnutia dovolacieho súdu však odvolací súd obiter dictum dopĺňa, že v zmluve o pristúpení k záväzku je uvedené, že BRNO TRUST a.s. Brno organizačná zložka, Bratislava súhlasí a veriteľ má právo evidovať pohľadávky v rozsahu dlhu pôvodného dlžníka ku ktorému pristúpil pristupujúci dlžník v ďalšom období, až do ich úplného vyrovnania účtovne i na meno pristupujúceho dlžníka. Z uvedeného znenia zmluvy o pristúpení k záväzku vyplýva, že žalovaný 2/ pristúpil k záväzku žalovaného 1/, a to až do jeho úplného vyrovnania, k čomu doteraz neprišlo. Preto by ani nebolo možné dospieť k záveru, že by zmluva o pristúpení k záväzku mala byť uzatvorená len na dobu určitú, a to na dobu trvania komisionárskej zmluvy.

98. Pri pristúpení k záväzku žalovaný 2/ namieta aj tú skutočnosť, že zmluva o pristúpení k záväzku je

neplatná z dôvodu, že pohľadávky ešte neboli splatné, podľa žalovaného 2/ preto ešte neexistoval záväzok, ku ktorému mal pristúpiť. Odvolací súd rovnako k tejto námietke neplatnosti zmluvy o pristúpení k záväzku uvádza, že ide o námietku, ktorá sa netýka kolízie zmlúv a ako taká bola žalovaným 2/ prvýkrát uplatnená až v podaní z 9. marca 2012 po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z 22. júla 2010, č. k. 1MobdoV/6/2009-555. Táto otázka by preto ani nemala byť predmetom konania v ďalšom konaní. Platnosť zmluvy o pristúpení k záväzku z tohto dôvodu (že pohľadávky ešte neboli splatné) nebola v pôvodnom konaní (predchádzajúcim rozhodnutiu dovolacieho súdu) žalovaným 2/ spochybňovaná a dovolací súd a rovnako ani odvolací súd v tejto otázke neprijal právny záver, ktorým by platnosť zmluvy pristúpení k záväzku (teda záväzok žalovaného 2/) z tohto dôvodu spochybnil. I napriek uvedenému, opäť v záujme presvedčivosti rozhodnutia, odvolací súd obiter dictum uvádza, § 533 Občianskeho zákonníka nevyžaduje, aby sa pristúpenie realizovalo len k splatnému záväzku. Žalovaný 2/ zároveň uvádza, že záväzky, ku ktorým pristúpil, v čase pristúpenia neexistovali, pretože ešte neboli splatné. S uvedeným nemožno súhlasiť. Záväzky, ku ktorým žalovaný 2/ pristúpil, vznikli na základe Zmluvy o Združení Dunaj a v čase, keď k nim žalovaný 2/ pristúpil, existovali. Ich prípadná neskoršia splatnosť na to nemá žiaden vplyv. Splatnosť záväzku predstavuje len určenie časového okamihu ohraničujúceho lehotu, v ktorej má dlžník už svoj existujúci záväzok najneskôr splniť, inak sa dlžník dostáva do omeškania.

99. Podľa žalovaného 2/ súd prvej inštalácie nesprávne právne posúdil aj nemožnosť plnenia podľa komisionárskej zmluvy pre neurčitost' pojmu „ťažko vymáhateľné pohľadávky“, ktorými pohľadávky žalobcu voči žalovanému 1/ neboli. Žalovaný 2/ namieta aj tú skutočnosť, že pôvodný dlžník podľa komisionárskej zmluvy spoločnosť Slovenské elektrárne, a.s. v skratke: SE, a.s., IČO: 31 380 751, bola vymazaná z obchodného registra a pretransformovaná na nové právnické osoby. S uvedenou námietkou sa už vysporiadal súd prvej inštalácie, keď uviedol, že nebol podstatný pojem „ťažko vymáhateľné pohľadávky“, ale špecifikácia pohľadávok, ktorých vymoženie mal komisionár obstaráť. Tento dlh právneho predchodcu žalovaného 1/ podľa súdu prvej inštalácie nesporne existoval. Vo vzťahu k zániku subjektu pôvodne označeného ako dlžník v komisionárskej zmluve súd prvej inštalácie uviedol, že právne relevantné je iba to, či bolo právne nástupníctvo preukázané, pričom v tomto prípade samotná transformácia, ani právne nástupníctvo žalovaného 1/, spochybnené neboli. V uvedenom sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvej inštalácie a vzhľadom na skutočnosť, že ani nejde o skutočnosť týkajúcu sa kolízie komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku, je s ohľadom na už uzatvorené otázky vo vzťahu k žalovanému 2/ nadbytočné sa touto otázkou zaoberať.

100. Z uvedených dôvodov je žalovaný 2/, na základe uzatvorenej zmluvy o pristúpení k záväzku povinný plniť žalobcovi nárok z neuhradených faktúr, vystavených na základe Zmluvy o Združení Dunaj uplatnený žalobou, a to spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/.

101. Vzhľadom na solidárny záväzok žalovaných, v súlade s § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je žalobca oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek zo žalovaných a plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného.

102. Odvolací súd dôvodnosť odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným 1/ a 2/, s výnimkou úrokov z omeškania v časti 7,91 eur, nevzhliadol. Rozsudok súdu prvej inštalácie vzhľadom na jeho vecnú správnosť vo výroku I. v časti istiny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku I. v časti úroku z omeškania zmenil podľa § 388 C. s. p. tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 3 068 946,09 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu k výroku III. rozsudku súdu prvej inštalácie o nároku na náhradu trov konania, odvolatelia žiadne námietky obsahovo sa týkajúce nesprávnosti tohto výroku nevzniesli. Uvedený výrok bol preto zrejme napadnutý len z dôvodu jeho závislosti od výroku vo veci samej. Vzhľadom na to, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie v časti istiny, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštalácie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

103. V odvolacom konaní bol v plnom rozsahu úspešnou stranou konania žalobca, ktorému preto

vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100% (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p.). Zmena rozsudku súdu prvej inštancie v časti príslušenstva nemá vplyv na pomer úspechu žalobcu v tomto konaní.

104. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 C. s. p.), ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 C. s. p.). Podľa ust. § 428 C. s. p. v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 C. s. p.).

Podľa ust. § 429 C. s. p. dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.